

STJERNEN

138. ARGANG NUMMER 2 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE FEBRUAR 1880

Februar 1989
138. årgang
Nummer 2

Det øverste Præsidentskab:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De tolv's Kvorum:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph. B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, George P. Lee, Keith W. Wilcox

Redaktør: Hugh W. Pinnock

Adm. direktør for kirakens tidsskrifter:

Thomas L. Peterson

International Magazines:

Chefredaktør: Larry A. Hiller

Medredaktør: David Mitchell

Assisterende redaktører: Ann Laemmlen, Diane Brinkman

Layout og design: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram

Redaktionens adresse:

Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telef. 01 391366

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lyngø
Telef. 02 187727

© 1989 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thalandsk; kvartalsvis på islandsk

Published monthly by the Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$ 10.00 per year. \$ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to STJERNEN at
50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150,
United States of America.

Abonnement:

12 numre Dkr. 79,- (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø,
USA og Canada: US\$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 9100-2545

PBMA 8902DA

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

- 2 **BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB:**
I Hans fodspor, *President Ezra Taft Benson*
- 8 **Kim Ho Jik:** Koreansk pioner, *Denny Roy*
- 16 **Vor fælles kærlighed,** *Kathlene Hardcastle*
- 19 **MORMONOPLEVELESE:**
„Ikke mig – jeg ryger og drikker!“ *Joan Atkinson*
- 21 „Du er anholdt!“ *Walter M. Horne*
- 23 Hvert eneste barn i min klasse skulle undervises, *Dixie Casper Nelson*
- 25 **MORMON NOTITS:**
Ingen kan tjene to herrer
- 26 Aldrig mere, *Elaine Vaughn*
- 27 **BESØGLÆRERINDEBUDSKAB:**
Kom til Jesus
- 28 Evnen til at vide, *Ældste F. Burton Howard*
- 36 Dengang jeg ikke kunne besvare deres spørgsmål, *Christy Williams*
- 40 Med hovedet fuld af skriftsteder

ISÆR FOR UNGE

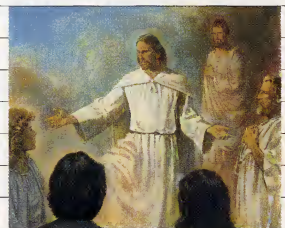
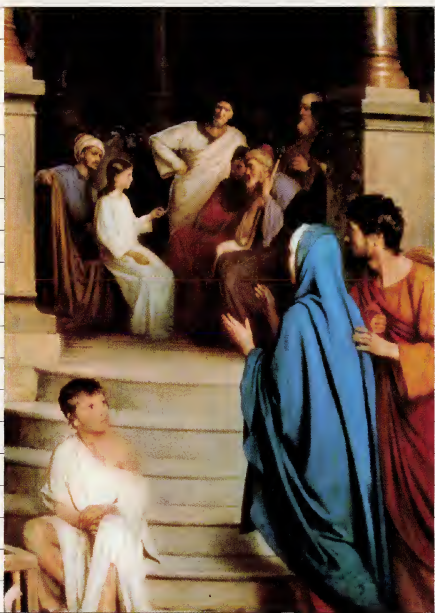
- 41 Beslutningen om at beslutte sig, *Carolyn DeVries*
- 44 Udfordringerne ved en missionskaldelse, *Janet Thomas og Lisa A. Johnson*

Børnestjernen

- 2 **HISTORIE FRA SKRIFTEN:**
Lære og Pagter
- 4 **FÆLLESTID:**
Ransag skrifterne, *Pat Graham*
- 6 **HELTE OG HELTINDER:**
George Q. Cannon, *Jane McBride Choate*
- 8 **BARE FOR SJOV:**
Jakobs Bog, *Julie Wardell*
Nephi bygger et skib, *Becky Morgan og Sally Hanna*
Hvad hed denne profet? *JennaVee Allgryn*

På omslaget: Hyrum Smiths skrivebord med manuskriptet til L&P 121-23, underkrævet af Joseph, ovenover ses Befalingsens Bog, den første udgave af Lære og Pagter, de første oversættelser af Lære og Pagter og Mormons Bog. Fotografereet af Craig Dimond

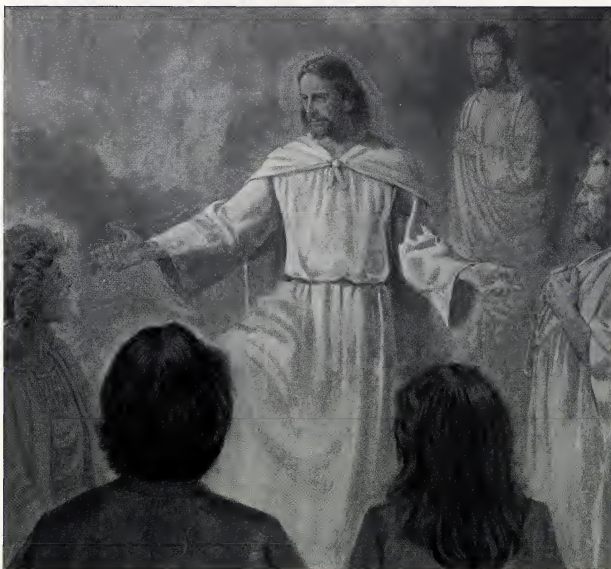

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

I HANS FODSPOR

Præsident Ezra Taft Benson

Robert T. Barrett

„Må vi alle følge vores leder, Jesus Kristus,
og gå fremad i vækst – både mentalt, fysisk, åndeligt
og socialt.“

Ienhver tidsalder har profeterne set hen til vore dage og vor tidsalder. Milliarder af afdøde og endnu ufødte fæster deres øjne på os. Der har aldrig været forventet mere af de trofaste i så kort en tidsperiode, som der forventes af os nu. Aldrig før har de onde og de gode kræfter været så velorganiseret på jordens overflade. Nu er det tiden for djævelens store magt. Men nu er det også Herrens magts store dag, for han har det hidtil største antal præstedømmemedlemmer på jorden.

De onde og de gode kræfter vinder hver dag nye tilhængere. Vi træffer hver dag en personlig beslutning om at vise, hvilken sag vi støtter. Det endelige resultat er sikret – de retfærdige kræfter vil vinde. Men det, som vi endnu ikke har set, er *hvornår* vi hver især står personligt nu, og fremover vil stå i dette slag – og *hvornår* målbevidst vil vi gøre det? Vil vi være trofaste til vor sidste dag og vil vi udføre de missioner, vi blev forud-ordineret til?

Store slag kan skabe store helte og heltinder. Vi har aldrig haft bedre muligheder for at være tapre i en mere kritisk situation, end i det slag vi udsættes for i vore dage og i den nærmeste fremtid. Nogle af de største slag vil vi komme til at udkæmpe i vor egen sjæls løn-kamre.

Vi har hver især vores egen kampplads. De strategier, som fjenden benytter imod os, skifter fra tid til anden. Han vil forsøge at udnytte vores svagheder, og derfor må vi være opmærksomme på djævelens smutveje – skjulte synder og dunkrevne kompromiser såvel som åbenlyse angreb.

Vi må ikke glemme at djævelen forsøger at gøre alle mennesker lige så elendige som han selv er. Vi må heller ikke glemme, at Herren elsker os og forsøger at give os de fylden af de glæder, som han selv nyder. Vi er nødt til at vælge hvem vi vil tjene.

Da Kristus levede på jorden, var han underlagt alle mulige fristelser, men han vandt alle slagene. Han er den mest succesfulde kriger, af alle dem der har været på jorden, og han ønsker at hjælpe os til også at vinde ethvert slag, både de personlige og de åbenlyse. Når vi kommer til kort, så har hans forsoning kompenseret for det, på betingelse af at vi omvender os.

Jesus ved, at hans riges vil sejre, og han ønsker at vi skal sejre sammen med ham. Han kender på forhånd enhver af de strategier, som fjenden vil benytte imod os og riget. Han kender vore svagheder og vores styrke. Vi kan ved hjælp af personlig åbenbaring finde frem til nogle af vore stærke sider, hvis vi omhyggeligt beder og studerer vores patriarkalske velsignelse. Vi kan i vore bønner bede Gud vise os vore svagheder, så vi kan gøre bod for dem. Herren har lovet:

„Dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed . . . dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem“ (Ether 12:27).

Gud kan åbenbare os vore talenter og vore stærke sider, så vi ved hvad vi kan bygge på. Vi kan trygt stole på, at vi i enhver retfærdig bestræbelse kan sige som Paulus: „Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft“ (Fil. 4:13). Vi kan også være sikre på, at vi ikke vil blive udsat for større fristelser end vi kan klare, som Paulus også har sagt – men Gud vil skabe en vej ud af fristelserne, så vi kan stå dem igennem (se 1 Kor. 10:13).

Herren stillede nephiterne dette spørgsmål: „Hvad slags mænd burde I da ikke være?“ hvorpå han selv svarede: „Sandelig siger jeg jer: Som jeg er“ (3 Nephi 27:27). Hvad slags menneske var Jesus i de 30 år, hvor han forberedte sig personligt til sin 3-årige mission? Når vi slår op i det Nye Testamente på Lukas Evangeliet, læser vi: „Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker“ (Luk. 2:52).

Vi har gennem åbenbaring i vor tid lært, at Jesus „modtog ikke først hele fylden, men han gik fra nåde til nåde (og ikke fra synd til nåde), indtil han fik fylden“ (L&P 93:13).

Vi skal også bevæge os fra nåde til nåde i visdom og vækst og i yndest hos Gud og mennesker. Lad os betragte disse fire områder af Jesus personlige forberedelse. Hvis vi skal følge i hans fodspor, må vi også udvikle os på disse samme fire områder, som han gjorde.

Jesus gik fremad i visdom

Visdom er den rette anvendelse af sand kundskab. Al kundskab har ikke samme værdi – alle sandheder er heller ikke lige værdifulde. De sandheder, som vor evige frelse bygger på, er de vigtigste sandheder, vi skal lære. Intet menneske kan kaldes veluddannet, med mindre det ved hvor det kom fra, hvorfor det er her og hvor det kan forventes at komme hen efter dette liv. Man må kende det rette svar på det spørgsmål Jesus stillede, da han sagde: „Hvad mener I om Kristus?“ (Matt. 22:42).

Vi kan ikke lære dette af verden. Derfor er det vigtigste vi kan få kundskab om: evangeliets frelsende kundskab, og ophavet til denne kundskab er Jesus Kristus.

Evtigt liv, den største gave som Gud kan give os, er netop det liv som vi alle bør stræbe efter, kommer af at kende vor Fader i Himlen og hans Søn, Jesus Kristus, som Frelseren selv sagde: „Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus“ (Joh. 17:3).

Og barnet voksede og blev stærkt og fyldtes af visdom; og Guds nåde var over det. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker
(Lukas 2:40, 52)

Vi kan ikke lære Gud og Jesus at kende, hvis vi ikke læser om dem og gør, som de siger. Det er kursern som fører til yderligere kundskab, og dersom vi er lydige, vil det til sidst føre til endnu flere sandheder. Hvis vi følger dette mønster, vil vi modtage yderligere lys og glæde, og til sidst komme i Guds nærhed, hvor vi, sammen med ham, vil nyde det fuldkomne.

Vi har fået befaling om at „søge visdom i de allerbedste bøger“ (L&P 88:118). Sådanne bøger er selvfølgelig først og fremmest skrifterne. Dernæst kommer profeternes, seernes og åbenbarernes ord. I sin omtale af kirkenes præsident har Herren sagt: „Thi I skal tage imod hans ord . . . som om det var fra min egen mund“ (L&P 21:5).

Evangeliet indeholder de vigtigste, frelsende sandheder indenfor teologien, men det omfatter også sandheder i andre grene af lærdom. Herren opfordrede de første missionærer til at modtage mere nøjagtige instruktioner, „både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet og kundskab om lande og riger“ (L&P 88:79).

I betragtning af det uital af bøger, som står til rådighed i vore dage, så er det kenetegn på et veluddannet menneske, at vide hvad det *ikke* læser. Det faktum at en bog eller anden publikation er populær gør den ikke nødvendigvis værdifuld. Det faktum, at en forfatter har skrevet en god bog, betyder nødvendigvis ikke at alle hans bøger er læseværdige. Mange romaner og moderne bøger forvrænger sandheden eller har en fordærvende moral.

Vi erkender naturligvis, at det er værdifuldt at have en erhvervsuddannelse, at være i stand til at bruge vore hænder. De mest nødvendige verdslige færdigheder er evnen til at bruge sine hænder og sin forstand til at sørge for mad, tøj og husly for sig selv og sin familie.

Jesus gik frem i vækst

Der er ingen tvivl om at vor fysiske sundhed påvirker ånden, ellers ville Herren aldrig have åbenbaret visdomsordet. Gud har aldrig givet en timelig befaling – det som påvirker vore legemet vil også påvirke vore ånder. Der er mindst fire grundlæggende årsager til ændringer i vor hebredstilstand – og dermed hindrer vor vækst.

For det første – retfærdighed. Synd svækker. Den påvirker ikke alene ånden, men også legemet. Skrifterne er fyldt med eksempler på, hvordan retfærdige

mennesker kan få fysiske kræfter. På den anden side kan synder, som man ikke har omvendt sig fra, føre til både mentale og fysiske sygdomme. Sygdomme, feber og uventet død, er nogle af de direkte konsekvenserne ved ulydighed. Jesus helbredte en mand med et fysisk onde og sagde til ham: „Synd ikke mere, for at ikke noget værre skal ramme dig“ (Johannes 5:14).

For det andet – maden. Vores fysiske jeg er i høj grad det, som vi spiser. De fleste af os kender nogle af de forbud, der gives i visdomsordet, såsom at vi ikke må drikke te, kaffe og alkohol. Men vi er også nødt til at lægge vægt på de positive aspekter – vort behov for grøntsager, frugt og korn. Vi har brug for en generation, som spiser sundere.

For det tredje – motion. Legemet har brug for den fornødt som fås, ved at motionere. Det kan være forfriskende og opmuntrende at gå en tur i den friske luft. Under den rette kontrol kan løb også have nogen gavnlig virkning. Enkle sportsaktiviteter kan også være godt.

For det fjerde – søvn. Det bedste er at gå tilpas tidligt i seng og få sin hvile. Herren siger, at vi ikke skal sove „længere end fornødent, gå tidligt i seng, så I ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være friske“ (L&P 88:124). Det er stadig et godt råd at gå tidligt i seng og stå tidligt op.

Og Jesus voksede i yndest hos Gud

Hvordan vokser vi i yndest hos Gud? Et af formuleringerne med dette liv er, at vi skal vise om vi „vil gøre alt, hvad Herren“, vor Gud, vil befale os (Abraham 3:25). Vi skal kort og godt lære Herrens vilje at kende, og gøre den. Vi skal følge Jesu Kristi eksempel og blive som han.

Vort vigtigste spørgsmål i livet bør være det samme som Paulus stillede: „Herre, hvad vil du at jeg skal gøre?“ (Ap. Ger. 9:6, King James version). Guds vilje med os kan afgøres fra tre kilder:

1. Skrifterne – især Mormons Bog, om hvilken profeten Joseph sagde: „Et menneske vil komme Gud nærmere, ved at efterleve dens forskrifter, end ved nogen anden bog“ (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232).

2. Herrens salvedes inspirerede ord – profeters, seeres og åbenbareres råd. Lokale kirkeledere har også ret til at give inspireret vejledning til dem, de præsiderer over.

3. Herrens ånd. Folk i denne verden har Kristi lys til at vejlede dem, men vi er berettiget til Helligåndens gave. Hvis Helligånden skal have den fulde virkning i vores tilværelse, må vi holde vores åndelige kommunikationslinje åben. Jo renere vores linie er, jo lettere er

det for os at modtage Guds budskaber. Og jo mere vi modtager og jo bedre vi følger hans tilskyndelser, jo større glæde vil vi få. Hvis vores linie er sløret på grund af synd, så tror vi måske at vi har modtaget inspiration om en sag, mens vi i virkeligheden modtog tilskyndelserne fra djævelen.

Noget af det, som kan hjælpe os til at gå fremad i yndest hos Gud, er daglig læsning i skrifterne og personlige morgen-, middags- og aftenbønner. Vi skal også tjene vor Faders børn i familien, kirken og vort land.

Gud har en tidstabel eller en rækkefølge, for alle gode ting. En mission vil, når tiden er inde, komme før ægteskab og uddannelse. Når man er tilstrækkelig moden og har fundet den rette ægtefælle, bør ægteskabet ikke udsættes på grund af uddannelse.

Selv om alle de tre – mission, ægteskab og uddannelse – er vigtige, så er der et tidspunkt som er det rette for hver ting.

Vi har brug for flere Kristi mænd og kvinder, som altid vil erindre ham og holde de bud, som han har givet dem. Den bedste målestok for succes er, hvor nøjagtigt vi til enhver tid kan gå i Hans fodspor.

Op Jesus gik frem i yndest hos mennesker

Den måde vi bedst kan være til velsignelse for vore medmennesker på, er ved at blive stærke missionærer, fædre og mødre – ved at vi opdrager gode efterkommere, som vil være med i løsningen af verdens problemer, og ikke være en del af problemerne.

Vi har hørt, at den største tjeneste vi kan yde, vil være indenfor hjemmets fire vægge. Det er også rigtigt, at ingen nation er stærkere end dens hjem. En mand har ingen større kaldelse end at være en retfærdig patriark, som er viet i Herrens hus og præsiderer over sin familie. Selv Gud finder behag i dette, når han siger til ham: „Vor Fader, du som er i Himlene“. Der gives ingen større kaldelse til en kvinde, end at være en retfærdig mor, som er viet i Herrens hus og som opdrager værdige efterkommere.

Der er én, som har sagt: „Lykkelig den mand, som har fundet den han skal tilbede, sin hustru og sit arbejde – og elsker alle tre.“ Når vi skal afgøre, hvordan vi vil tjene Gud i vort liv, kan vi hver især få at vide at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke. Det eneste vi behøver for at få denne kundskab, er omhyggeligt at studere Mormons Bog og derpå gøre som Moroni foreslår:

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forset samt med tro på Kristus, da

vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft“ (Moroni 10:4).

Hvis Mormons Bog er sand – og det vidner jeg om at den er – så var Joseph Smith også en sand profet. Hvis Joseph Smith var en profet, så er den kirke, som han etablerede som et redskab i Guds hånd, også sand – ja netop Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Dersom kirken er sand, så står en Guds profet som dens overhoved.

Mine kære søskende, Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker, og det samme kan vi gøre. Må vi alle følge vores leder, Jesus Kristus, og gå fremad i vækst – både mentalt, fysisk, åndeligt og socialt. □

Fra en tale afholdt på Ricks College i Rexburg, Idaho.

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter, som kunne fremhæves. Hvis I synes, kan I fremlægge disse punkter under jeres hjemmelærerbesøg:

1. Livets største slag udkæmpes i lønkamrene og i vores sjæl.
2. Herren var underlagt alle mulige fristelser og han vandt slagene. Han ved ikke alene hvordan man overvinder enhver fristelse og utilstrækkelighed, men han kender også vores styrke og vore svagheder. Han kan føre os til sejr gennem personlig åbenbaring.
3. Den bedste vej til sejr i dette liv er at gå i Jesu fodspor, og opnå den samme fremgang som han opnåede, på fire hovedområder:
 - forøget visdom, hvilket er den rette anvendelse af kundskab.
 - forøget omsorg for vore legemer.
 - større yndest hos Gud, hvilket fås ved at komme ham nærmere, så vi kan vide, hvad han ønsker vi skal gøre på forskellige tidspunkter i vort liv.
 - større yndest hos andre, så vi kan hjælpe dem til at se, hvilken værdi evangeliet har eller kan få i deres liv.

Diskussionshjælp

1. Fortæl hvad I synes om at følge i Jesu fodspor.
2. Er der skriftsteder eller citater i denne artikel, som familien kunne læse sammen og drøfte?
3. Vil den samtale blive bedre, dersom I taler med husets overhoved før besøget? Har i et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen?

*Han virkede kun
for kirken i 8 år,
men hans indflydelse
i Korea er uovertruffet.*

Kim Ho Jik blev som videnskabsmand bedt om at tale i Koreas radio om et biologisk emne, men han brugte tiden til at tale om kirken. I 1950-erne bad broder Kim soldater, som var sidste dage hellige, om at hjælpe sig med at undervise koreanske undersøgere i evangeliet.

KIM HO JIK

KOREANSK PIONER

Denny Roy

金
浩
植

Sidste dages hellige ved gennem åbenbaring og forudsagte profetier, at evangeliet vil gå ud til hele verden i de sidste dage. Men kun få af dem er klar over hvor tydeligt disse profetier har givet sig til kende i Korea. Der var ikke et eneste medlem i Korea før 1951, men i dag – lidt over en generation senere, er der 14 stave og et tempel.

Æren for denne udvikling må for en stor del tilskrives én af vor tids pionereres indsats og indflydelse.

Hans navn er Kim Ho Jik.

Han er født den 16. april 1905 i provinsen Pyeongan Buk-Do (som nu hører til Nordkorea). Kim Ho Jik flyttede sydpå som ung, for at gå i skole i Suwon, en landsby syd for Seoul. Han tog landbrugseksamen fra Suwon land og skovbrugs akademi i 1924, og fik i 1930 sin magistergrad i biologi ved Tohoku universitetet i Japan. Hans forholdsvis høje uddannelse betød, at han ret hurtigt fik en indflydelsesrig stilling. Da han kom tilbage til Korea, blev han præsident for Sumyeongs fagskole for kvinder. I 1946 blev han udnævnt til leder af Suwons landbrugs forsøgsstation.

Kim Yeon Jun, en tidligere kollega, som nu er rektor ved Hanyang universitetet i Seoul, husker at „noget af det, som han (Kim Ho Jik) syntes mest interesseret i, var at finde udveje til at forbedre tilværelse for korea-

nerne". Kim Ho Jik koncentrerede sine undersøgelser om at finde metoder til at forbedre koreanernes kost.

Han længtes efter at lære noget mere om de sidste nye teorier og opdagelser indenfor landbruget. De amerikanske videnskabsmænd, som han arbejdede sammen med ved forsøgsstationen, opmuntrede ham i hans ønske, idet de påpegede koreanernes desperate behov for veluddannede ledere indenfor videnskab og uddannelse. Sydkoreas præsident, Syngman Rhee, ønskede at sende ham til Amerika, for at lære mere effektive metoder til at mætte landets underernærede befolkning. Kim Ho Jik bestemte sig til at lade sig indskrive på Cornell universitetet i New York, som havde et af verdens fineste undervisningsprogrammer m.h.t. ernæring.

Længslen efter at uddanne sig var ikke det eneste som optog Kim Ho Jik, da han rejste til USA i 1949. Han havde siden sin ungdom interesseret sig for religion og havde undersøgt adskillige kirker. Ingen af dem havde dog tilfredsstillet hans åndelige sult. Som dreng kiggede han på forskellige religiøse bevægelser. Han læste også i et buddhistkloster. I 1925 tilsluttede han sig en protestantisk kirke og blev ældste der.

Han In Sang, der var en af de første omvendte sidste dages hellige i Korea og nu er en af lederne på Det præsiderende Biskopråds kontor i Seoul, mindes: „Dr Kim havde en stor tro på de ortodokse, kristne begreber, som for eksempel at Jesus Kristus er Frelseren, men der var visse ting han var utilfreds med ved de protestantiske kirker – den teologiske forvirring og de falske doktriner, f.eks. om forudbestemmelse.“ Da hans tredje søn pludselig døde i 1935, længtes Kim Ho Jik endnu mere efter at få sin åndelige sult tilfredsstillet.

Ånden vejledte ham

Længe før Kim Ho Jik kom til Amerika, troede han på Guds Ånd og søgte dens vejledning. Hans tro var ham til megen hjælp, lige før han forlod sit hjemland, idet han følte sig tilskyndet til at sælge sit smukke hus, sine biler og sine andre besiddelser. Han gav de konstanter, han fik ud af det, til sin hustru og børn, så de kunne blive forsørgt derved. Dette syntes visse kritikere tilsyneladende var formålsløst, men Kim Ho Jik svarede blot at det var Ånden der havde vejledt ham til at gøre det.

Et par måneder efter ankomsten til Amerika, stod år-

sagen klar. Der udbrød krig, med Nordkoreas invasion i juni 1950. Hans tidligere hus blev ødelagt ved et bombardement, og den sydkoreanske regering konfiskerede alle biler, til brug for militæret. Men Kim Ho Jiks familie var økonomisk sikret under hans fravær.

Kim Ho Jik håbede på, at Ånden ville hjælpe ham til at finde den „sande kirke“ i Amerika. Under færdiggørelsen af sin doktorafhandling i Cornell, gik han til møder i forskellige kirker rundt omkring i Ithaca i staten New York. Men det svar, han søgte, lå lige udenfor, på hans dørrin.

Den koreanske lektor delte kontor med Oliver Wayman, som var ved at skrive en doktorafhandling i medicin. De var begge ældre end de fleste andre studenter. Oliver Wayman var desuden sidste dages hellig.

De to mænd blev gode venner. Men deres lange samtaler handlede dog ikke om religion – før en dag, kort inden bror Wayman skulle forlade Cornell, hvor hans koreanske ven spurgte om han havde nogle bøger om sin kirke.

„Jeg har aldrig set dig ryge eller drikke,“ sagde Kim Ho Jik til bror Wayman. „Jeg har aldrig hørt dig bande eller sværge i Guds navn. Du arbejder mere ihærdigt og længere end de andre, men jeg har aldrig set dig her om søndagen. Du er på så mange måder anderledes. Jeg har tænkt at spørge dig, om du vil fortælle mig, hvorfor du lever som du gør?“

Bror Wayman gav ham *Trosartiklerne* – en bog, skrevet af ældste James E. Talmage. Kim Ho Jik læste bogen på en uge. „Han sagde, at det var den bedste bog om evangeliet, han nogensinde havde læst, og at han troede helt igennem på den,“ mindes bror Wayman. Koreaneren fik en Mormons Bog, som han læste hurtigt og hvorpå han fortalte sin amerikanske ven, at han troede at det var Guds ord. Han sagde, at den var mere gennemført og lettere at forstå end Bibelen.

Til gavn for sit folk

Selv om Kim Ho Jik reagerede positivt på sidste dages helliges lære, troede han stadig, at hans protestantiske kirke kunne reformeres, ved at indføre nogle af kirkens lærdomme. Han begyndte at komme i den lokale gren, men blev også ved med at gå til møderne i den protestantiske kirke.

Den sidste dag bror Wayman var i Cornell, og stod og sagde farvel til nogle venner, kom Kim Ho Jik hen til ham. Bror Wayman følte sig tilskyndet til at spørge

koreaneren, hvorfor han havde forladt sit land og sin familie for at studere i USA. Den koreanske videnskabsmand svarede at han var nødt til at have del i de nye kundskaber om ernæring, som stod til rådighed i Cornell, for at hjælpe sit folk.

Så erindrer bror Wayman:

„Jeg bar mit vidnesbyrd . . . og fortalte ham at jeg mente at det var Herren, som fik ham til at rejse til Amerika . . . for at han kunne modtage evangeliet og bringe det til sit folk, som forberedelse til en større missionering dér . . . jeg fortalte ham . . . at dersom han nægtede at udføre det arbejde, som Herren havde til ham . . . så ville der blive oprejst en anden i hans sted.”

Bror Wayman så aldrig Kim Ho Jik igen, men da han forlod New York, var han „sikker på, at den Ånd, der påvirkede mig til at bære vidnesbyrd, samtidig påvirkede ham. Jeg kunne se hans ansigtsudtryk forandre sig”.

Kim Ho Jik havde faktisk forandret sig. Han studerede fortsat evangeliet begærligt, men nu gjorde han det med henblik på dåb. Don C. og Geneal Wood, som var distriktsmissionærer i Seneca, underviste ham, og de husker: „Så snart vi begyndte en slags gennemgang af lærdommene med bror Kim, rakte han hånden op og standsede og sagde eftertrykkeligt: ‚Nej, nej, det har jeg allerede accepteret. Lad os gå videre.’

Han var især modtagelig, da vi talte om visdomsordet. Da ældste Wood var færdig med at læse afsnit 89 i Lære og Pagter, løb lærerne ned ad bror Kims kinder.

„Åh,“ snøftede han, „hvis jeg dog bare havde vidst det, da jeg kom hertil. Min regering ønskede at jeg skulle finde nogle metoder, som kunne hjælpe vort folk til at få en ordentlig kost, og da vi ikke har tilstrækkeligt med marker til kvæget, så ved vi ikke hvordan vi skal kunne gøre det. Hele mit studieophold i Amerika gik ud på at finde udveje for at give vort folk det korn, som Herren altid har beregnet til vort brug.” Bror Kim accepterede helhjertet Herrens sundhedslov.

Da bror Kim havde fået alle missionærlekterne, var han ikke alene klar til at tilslutte sig kirken, men han ønskede også at blive døbt samme sted som Joseph Smith og Oliver Cowdery. Den 29. juli 1951 døbte grenspræsidenten for Seneca gren, Joseph A. Due, den første koreanske sidste dages hellig i Susquehanna floden i nærheden af mindesmærket over de første dåb der blev foretaget i den genoprettede kirke. Da bror

金
浩
植

Kim kom op af vandet, sagde han, at han hørte en røst sige: „Vogt mine får, vogt mine får.“ Han skrev senere om begivenheden foran i sine skrifter, nedenunder datoen for sin dåb, har han skrevet: „Røsten sagde: Vogt mine får.“

Udvekslede håndtryk med en profet

Nogle dage før bror Kim var færdig med sin doktorafhandling og vendte tilbage til Korea i september 1951, var han sammen med bror og søster Wood til det historiske friluftsteater ved Cumorah Højen, hvor de også deltog i et specielt vidnesbyrds møde for lokale missionærer i Den hellige Lund. Efter mødet mødte bror Kim præsident David O. McKay, som også var til stede ved mødet. „Da de gik fra lunden,“ sagde bror Wood, „gemte bror Kim sin højre hånd i den venstre. Hans kinder var stadig fugtige og han blev ved med at sige: „Jeg har udvekslet håndtryk med en Guds profet.“

Tusinder af kilometer fra Den hellige Lund, lå bror Kims fødeland, der nu kun var ruiner efter en civilisation, der var ødelagt af krig.

Tusinder var døde, byer og industrier var forvandlet til murbrokker, familiehuse og millionvis af arbejdspladser var ødelagt. Sultne flygtninge boede i improviserede hytter. Det var i disse omgivelser, bror Kim tog fat på at udføre sit ærinde for Herren – vogte hans får. Men han gik ikke i gang med denne formidable opgave uden hjælp.

I Sydkorea havde krigen medført, at der måtte dannes en slags kirkeorganisation, på grund af de møder som afholdtes af sidste dages hellige soldater på militærbaserne. Bror Kim deltog i disse møder og begyndte sin karriere som missionær ved at invitere soldater, nogle af dem tidligere missionærer, hjem for at undervise sin familie. De underviste på engelsk, og bror Kim oversatte. Han tilsluttede sig også disse uofficielle missionærer ved at finde andre undersøgere. I juli 1952 var der tilstrækkeligt mange koreanske undersøgere til at de kunne afholde deres egne søndagsskolemøder, adskilt fra soldaternes møder.

Da en af bror Kims tidligere elever betroede ham, at hun var meget deprimeret og tænkte på at begå selvmord, sagde bror Kim til hende:

„Kære søster, jeg kender et evangelium – det mest vidunderlige – som kan give dig nyt håb, en ny tilværelse. Hvis du vil studere det og bede til Gud, vil jeg

love dig sundhed, lykke, glæde og et ønske om at hjælpe andre til at få det samme.“

Hun og hendes datter var nogle af de første, der blev døbt i Korea. Det skete ved Songdo Beach i Pusan, den 3. august 1952. De andre to nye medlemmer var bror Kims søn Tai Whan og datteren Young Sook.

Hans ældste datter, Jung Sook, blev døbt i en swimmingpool ved Soyong Army Post i 1953. „Vandet var varmt,“ siger hun, „men vejret var rædsomt koldt. Jeg var så lykkelig at jeg ikke lagde mærke til hvor koldt det var.“

Bror Kim inviterede undersøgere hjem hver uge, hvor de fik lektier om evangeliet. Han oversatte for amerikanske medlemmer og somme tider underviste han selv undersøgere. En af de koreanere, der deltog i adskillige af disse møder, hørte mere end én gang bror Kim sige at „det, som dette krigshærgede land trænger mest til af alt, er åndelig genopbygning“.

„Jeg bad til Gud“

Alt imens antallet af koreanske omvendte langsomt steg, havde bror Kim også succes i sin verdslige profession. Han blev udnævnt til rektor for nationens fiskeriakademi i Pusan. Det var holdt op med at fungere på grund af krigen. I løbet af få måneder fik han det fuldt funktionsdygtigt, et resultat, som forbløffede de mange der var vidne dertil. Under en festlighed til bror Kims ære, sagde han til de forsamlede forældre og lærere: „Jeg kan ikke modtage nogen ære for dette. Jeg bad til Gud, og det var ham der udførte det ufattelige.“

Bror Kim, der er velsignet med store lederevner og ydmyghed til at søge guddommelig hjælp, avancerede hurtigt til andre store stillinger: Dean for akademiet for husdyravl ved Kokuk universitetet; rektor for Hong Ik akademiet; øverste repræsentant for Korea i UNESCO; formand for Seouls undervisningsråd og viceundervis-

Kim Ho Jik forklarer Koreas præsident, Syngmann Rhee, hvorfor han ikke kunne komme omgående, da han blev opfordret til det – han var i færd med at udføre sin opgave i søndagsskolen. Fra et besøg i Korea i 1950: Ældste Harold B. Lee fra de Tolvs Koorum, i midten, og præsidenten for den nordlige fjernøsten mission, Hilton Robertson, mødes med Kim Ho Jik.

金浩植

Illustration Ondre Pettingill

ningsminister i Sydkorea. Han har også skrevet og udgivet flere højt anerkendte, videnskabelige publikationer.

Kim Ho Jik opnåede et betydningsfuldt socialt stæde. Bror Han siger: „Det var vigtigt at en mand med så megen politisk og social magt blev involveret i etableringen af kirken i Korea. Uden dr Kim, var arbejdet blevet forhalet et par årtier.“

Det viste sig faktisk usandsynligt for kirken at opnå officiel lovlig anerkendelse. „Navnet *Mormon* betød ‚hedning‘ og ‚afgudsdyrker,‘“ husker bror Han. Sidste dages hellige missionærer kunne ikke få tilladelse til at komme ind i Korea, fordi „de ikke var anerkendte . . . som ordentlige kristne missionærer“.

Bror Kims udnævnelse til medlem af Seouls undervisningsråd i 1956, viste sig at være heldigt, eftersom alle byens religiøse sager sorterede under dets jurisdiktion. Det var bror Kim personligt der foreslog, at kirken fik indpas i Korea. Det lykkedes med hans støtte. „Det var nærmest et mirakel,“ siger bror Han.

Kim Ho Jik udnyttede også sin anseelse ved tilladelsen til at sidste dages hellige missionærer kunne komme ind i Sydkorea, idet han lovede at støtte dem økonomisk og garanterede, at de ikke ville skade det koreanske folk. De første to fuldtidsmissionærer kom til Korea fra Japan april 1956.

Indvirkningen på missioneringen

Bror Kims positive indflydelse på den første generation af koreanske hellige var måske nok så vigtig som hans indvirkning på missioneringen. Bror Han, som tidligere var præsident for den koreanske mission og er den første koreaner, der virker som regionalrepræsentant, tilsluttede sig kirken, mens han gik i gymnasiet. Han begyndte at komme i grenen i 1956, mens bror Kim underviste i søndagsskolen. Han husker, at „dr Kim var en slags uofficiel patriark og åndelige leder for alle de koreanske hellige. Hans retskaffenhed var en stor styrke for de nye medlemmer og undersøgere. Vi tænkte: ‚Hvis dr Kim kan gå ind for dette princip, behøver vi ikke at bekymre os om hans sandfærdighed eller oprigtighed.‘“

„Selv om han var viceundervisningsminister, blandede han sig alligevel med os teenagere,“ tilføjer bror Han. „Noget ellers uhorrt i det koreanske samfund. En mand i et sådant regeringsembede vil aldrig blande sig med almindelige borgere, især da ikke med menne-

sker, der var så unge og fattige, som vi var. Men han . . . skammede sig ikke over at være sammen med sine brødre i evangeliet, uanset alder, race, socialt stæde, titel eller hvad som helst andet.“

Bror Kims ry blandt de unge mennesker viste sig værdifuld, eftersom mange af de nye koreanske medlemmer gik i gymnasiet og på universitetet. En anden af de første omvendte, Rhee Ho Nam, der blev missionspræsident og regionalrepræsentant, siger: „Hans største mål blev at undervise disse fremtidige ledere i Guds rige i Korea.“

Hans tidligere elever siger, at det mest effektive ved bror Kims undervisning var hans eksempel. „Det koreanske samfund var barskt umiddelbart efter krigen,“ siger bror Han. „Man måtte altid spadserer hjem, eftersom der ikke var megen offentlig transport dengang, og fra næsten halvdelen af de huse man gik forbi, kunne man høre hvordan de sultne koner skændtes med deres berusede mænd. Men dr Kim levede et himmelsk liv – der findes ikke ord, som kan beskrive den fine måde, hvorpå han behandlede sin kone og sine børn.“

Kim Ho Jik sagde engang til en gruppe koreanske hellige: „Det ville ikke røre mig at opgive mit liv, mine penge eller min position, så længe jeg kan være sammen med min Frelser.“ Hvis nogen af hans lyttere tvivlede på hans oprigtighed, så beviste begivenhederne i hans liv, hans forpligtelse til at tjene Gud.

Engang inviterede Koreas radio ham for eksempel til at holde et foredrag om et biologisk emne, som skulle udsendes over hele landet. „I alle de ti minutter han var i radioen, talte han kun om kirken,“ siger Pak Jae Am, en af lederne på Det præsiderende Biskopråds kontor i Seoul. „Det var som om han talte i sin søndagsskoleklasse.“

En modig udtalelse om pligtro

Bror Kim er også kommet med en mindeværdig, modig udtalelse om pligt overfor sin tro, i en episode der næsten var som hentet fra Daniels Bog. Koreas præsident, Syngman Rhee, syntes en dag at han trængte umådeligt meget til at rådføre sig med sin viceundervisningsminister. Da hans sekretær havde ledt efter Kim Ho Jik i nogle timer, fandt han ham i færd med at undervise sin søndagsskoleklasse. Bror Kim nægtede at forlade sin klasse, før han var færdig med at give sin lektie. Præsident Rhee, der er kendt for sin barskhed,

金 浩 植

blev irriteret. Men bror Kim forklarede stille og roligt, at han ikke syntes at der var noget mere vigtigt end hans undervisningsopgave i søndagsskolen, og han følte sig forpligtet til at gøre den færdig, før han reagerede på præsidentens opfordring. Præsident Rhee klappede bror Kim på skulderen og sagde: „Det er udmærket gjort.“

Bror Kim trak sig tilbage fra regeringen i juli 1956 „fordi jeg ønskede at hellige vores kirke noget mere tid og flere kræfter“. Han har været præsident for Yurak-Dong grenen, og han blev den første koreanske distriktspræsident i 1955, hvilken stilling han sad i til sin død. Hans arbejde bestod blandt andet i at oversætte adskillige af kirkens litterære værker fra engelsk til koreansk.

Bror Kim repræsenterede Korea på de forenede nationers fødevarer og landbrugsorganisations konference i Indien i august 1959. Kort efter sin hjemkomst mødtes han med Rhee Ho Nam, som bemærkede at bror Kim så træt ud. Bror Kim svarede, at han havde følt sig dårlig under konferencen og var ivrig efter at komme hjem. Han døde af et hjerteslag den 31. august, mindre end en måned efter.

Til bror Kims begravelse „var rektorerne fra næsten hvert eneste universitet og enhver højskole i Korea til stede, for at vise ham den sidste ære,“ siger F. Ray Hawkins, der var missionær i Korea sidst i 1950-erne, og som senere blev missionspræsident i Korea. „Hver eneste en af disse mænd sagde, at bror Kim personligt havde inviteret dem i kirke mere end én gang, og at han havde fortalt dem om evangeliet.“ Bror Hawkins observationer kunne give stof til en passende gravskrift: Selv om Kim Ho Jik hørte til nationens elite, blev hans ry ham et redskab til opbyggelse af Guds rige.

Han virkede kun for kirken i 8 år, men hans indflydelse i Korea er uvurderlig. Han var et eksempel på en ny slags mormonpionerer, den slags som bringer evangeliet ind i nye lande, hvor ordet „Mormon“ stort set er ukendt, og hvor man aldrig har hørt navnet på Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. □

Denny Roy er amerikaner og tolker tegnsprog i Hyde Park ward, Chicago Heights stav i Illinois. Han er ved at skrive sin doktorafhandling i politik ved universitetet i Chicago.

VOR FÆLLES KÆRLIGHED

Kathlene Hardcastle

De forskelligheder, vi bringer
ind i vort ægteskab, forenes til et
smukt og evigt mesterværk.

I de nitten år vi har været gift, er vi blevet velsignet med 9 dejlige børn, som, tilligemed mange økonomiske og arbejdsmæssige skuffelser min mand, Craig, har lidt, mit svigtende helbred og de stigende ansvarsopgaver udenfor hjemmet, som kappes om at optage vores begrænsede tid. Efterhånden som vi gennem årene er blevet mere stressede, har jeg taget mig selv i at sige eller tænke: „Måske passer vi ikke rigtig til hinanden.“

Jeg har også lagt mærke til, at når Craig og jeg går ud sammen en aften, så har vi faktisk ikke meget til fælles. Han vil for eksempel i biografen, når jeg gerne vil i templet. Han vil hellere til en fodboldkamp eller noget andet, mens jeg gerne vil ud og danse, eller til en koncert.

Jeg må havde sagt noget om mine frustrationer, for en dag tog jeg Craig i at citere mig: „Måske passer vi ikke rigtig til hinanden.“ Han kunne ikke lide, at han fik sagt dette højt, for han tilbragte de næste par dage med at bede og faste for vore ægteskablige forhold og de frustrationer vi nærrede.

Så sagde han en aften: „Du og jeg er som grundfarverne – rød, gul og blå. Vi har tilsammen alt det nød-

vendige for at skabe et vellykket ægteskab og en evig familie. Tilsammen, mangler vi intet. Ligesom det kræver 3 farver at sammensætte alle de andre farver, så kan du og jeg, med vor himmelske Faders hjælp, have mulighed for at mikse vore egenskaber til et lykkeligt og evigt ægteskab.“

Da jeg tænkte nærmere over dette, så jeg vore forskelligheder i et helt andet perspektiv. Craig er den der udstråler kærlighed i vores familie. Jeg har somme tider været misundelig på denne evne, fordi jeg ville ønske at jeg også havde den. Jeg nærer en masse kærlighed indeni mig selv, men det er som om min kærlighed aldrig virker imødekommende. Engang jeg fortalte Craig, at jeg var så ked af jeg ikke var særlig god til at give udtryk for min kærlighed, svarede han: „Men du sørger for familiens åndelighed. Du elsker at læse i skrifterne og lytte til generalkonferencer, og du er altid ivrig efter at fortælle andre om det du har lært.“ Pludselig blev jeg klar over, at Craig og jeg hjalp hinanden og vore børn: Han viste mig hvordan jeg skulle udvise kærlighed, og jeg fortalte ham hvad jeg lærte gennem skrifterne og profeterne.

Når jeg nu har travlt med mit daglige arbejde, på-

skønner jeg Craigs opfordring til at holde en pause og slappe af sammen med ham. Og når jeg synes, at han gør mere end han skulle, når han hjælper vore børn med deres pligter, så sætter han pris på at jeg opfordrer ham til at blive bedre til at delegere og lader dem gøre noget mere. Vi er også ved at lære hvor stor glæde der ligger i at skiftes: Somme tider ser vi tv sammen, for hans skyld, og somme tider læser vi bøger højt for min skyld.

Vi har opdaget, at vi faktisk har en hel del til fælles. Ingen af os bryder os for eksempel om at gå i byen og købe ind. Men hvad der er endnu vigtigere – vi har opdaget, at vi begge to holder af at gå lange ture, vi elsker begge to vore børn, kirken, et rent hus, frisk brød og – hinanden! Jeg kan lide at snakke, han kan lide at lytte. Jeg er konsekvent, udholdende, pålidelig og beslutsom. Han er rar, tolerant, tålmodig og urokelig. Vi er begge to ærlige, loyale, pligtopfyldende og vi har et fælles, evigt mål, vi ønsker ophøjelse.

Da jeg sad i det celestiale værelse en tidlig morgen, tænkte jeg på, at han og jeg er som den prismelysekro-

ne, der hænger i dette værelse – den tager imod lyset og omdanner det til stråler i alle regnbuens farver. Vor fælles kærlighed er sammensat af vore forskelligheder, som udvikles til et smukt, udviklende og evigt fællesskab.

Vi har opdaget, at når vi ikke giver efter for selvmædigheden, vrede og selviskhed, så bliver vi ét. Så længe ingen af os giver op – han hjælper mig, når der er noget jeg ikke kan klare, og jeg hjælper ham, når han er nedtrykt – så vil vi fortsætte udviklingen af et vidunderligt ægteskab.

Vi har tilsammen det, som skal til for at virkeliggøre denne drøm. Vi har et fælles ansvar for at skabe og forme vort ægteskab og vores familie. Når vi er færdige med det, så vil det mesterværk, som vi har skabt, være vores præmie. Vi bestemmer selv hvor smukt vort mesterværk skal være. □

Kathlene Hardcastle er hjemmegående husmor. Hun er besøgslererinde i Crescents 4. ward, 1 Crescents nordre stav, Utah.

IKKE MIG JEG RYGER OG DRIKKER!

Joan Atkinson

En dag for ca 25 år siden, stod jeg travlt optaget af at stryge og passe vores mange børn derhjemme, mens jeg nød et tv-program og en cigaret.

Det ringede på døren. To mænd i jakkesæt og glade smil stod udenfor døren. Den ene præsenterede sig som wardets biskop. Jeg inviterede dem ind og forklarede meget hurtigt at jeg var blevet døbt i kirken da jeg var 10 år, men at jeg aldrig havde været aktiv og intet vidste om evangeliet. Jeg havde et par måneder forinden været til et møde i kirken, og derfor stod mit navn på et klassekort, men jeg havde ikke talt med nogen.

Biskoppen smilede, så mig ind i øjnene og sagde: „Jeg har bedt, for at finde en lærer til de unge piger, og Herren har vist mig hertil.“ Jeg sagde at han måtte være skør. Han smilede fortsat, slog op i det lektiehæfte, han havde med og begyndte at forklare om klasseundervisningen.

„Jeg aner ikke hvad du taler om,“ sagde jeg. „Jeg ryger og drikker, og jeg kan ikke undervise 16-årige piger.“

Derpå forklarede han, at jeg skulle påbegynde undervisningen den følgende onsdag. Jeg blev ved med at sige nej, og han blev ved med at smile. Jeg sagde at jeg var passiv.

„Ikke længere,“ sagde han.

Jeg sagde: „Jeg ryger.“

Han svarede: „Du har til næste onsdag. Gud elsker dig. Du kan gøre det.“ Han smilede, efterlod lektiehæftet og gik ud ad døren.

Jeg var forbløffet. Så blev jeg gal og skreg ud i luften: „Du må hellere finde en anden, for jeg gør det ihvertfald ikke!“

Jeg forsøgte at ignorere bogen, men min nysgerrighed talte til mit bedre jeg. Jeg læste den fra ende til anden – alle tolv lektier. Onsdagen nærmede sig. Jeg kunne lektien ord for ord. Hele onsdagen sagde jeg til mig selv, at jeg ikke ville gøre det, men alligevel indfandt jeg mig i kirken på det aftalte tidspunkt. Jeg var så nervøs at jeg rystede. Jeg var vokset op i et slum-

kvarter, havde været med i ungdomsbander, havde kæmpet for føden, fået en fordrunken far ud af fængsel og været med i et program om ungdomskriminalitet. Jeg havde været nødt til at kæmpe mig igennem det hele, og nu stod jeg her, fordi denne biskop havde fået mig ind i denne knibe. Nå, jeg skulle vise ham! Jeg sad nu i kirkesalen og blev præsenteret som den nye lærer for laurbærpigerne.

I klassen sad jeg og så på to piger med engleansigter, jeg satte mig ned og gav lektien, ord for ord, selv den del, hvor der stod: „Spørg pigerne.“ Efter klassesiden skyndte jeg mig hurtigt hjem og græd. Et par dage senere ringede det på døren og jeg tænkte: „Åh, det er godt, det er den smilende biskop, der kommer efter bogen.“ Men nej, det var de to laurbærpiger. Den ene kom med kager og den anden med blomster. De kom ind og fortalte mig om folk i wardet, om de unge pigers program og om klassen. Der var 16 piger i klassen, og de havde ingen lærer haft i nogle måneder. Lila og Lois var de eneste aktive.

Jeg kunne godt lide disse piger og lovede at følges med dem i kirke om søndagen. Bagefter kom de hjem til mig og spiste til middag.

Med deres hjælp begyndte jeg at undervise de andre piger. Hvis pigerne ikke kom til kirke, så gik vi der hen, hvor de end var. Vi afholdt lektier på bowlingbaner, i biler, soveværelser og på verandaer. Jeg havde besluttet mig til, at dersom jeg skulle komme i klassen, så skulle de også. En dag gav vi lektien til en pige, som havde gemt sig i et skab, og hun kom ud og spurgte: „Hvad med min handlefrihed?“ Jeg sagde, at jeg aldrig havde hørt om den lektie, så den kunne hun komme og give os næste onsdag.

Lila og Lois kom til at betyde lige så meget for mig som om de var mine egne døtre. De lærte mig at sy, at slå op i skrifterne og fremfor alt, at smile. Et halvt år senere var der 14 piger i klassen og de blev allesammen aktive indenfor et år. Vi lærte at bede sammen, at studere evangeliet og hjælpe hinanden. Vi gik ofte på besøg på børnehospitalet. Vi lo sammen og græd

sammen i vores kærlige tilknytning til hinanden. 15 måneder senere var jeg præsidentinde for Unge Piger.

I det år, hvor jeg underviste, tog jeg den beslutning at jeg aldrig ville sige nej til biskoppen og det har jeg heller aldrig gjort. Det var to 16-årige piger der lærte mig det. Senere fik jeg at vide, at min smilende biskop

var lige så bange for mig, som jeg var for ham, den første gang han kom hjem til mig, og han var ikke så sikker på at jeg ville komme og undervise klassen. Jeg gjorde det, og jeg er taknemmelig for det! □

Joan Atkinson er lærer for en børnehaveklasse og mor til syv. Hun bor i Palos Verdes 1. ward i Californien.

Biskoppen smilede, så mig ind i øjnene og sagde: „Jeg har bedt, for at finde en lærer til de unge piger, og Herren har vist mig hertil.“ Jeg sagde at han måtte være skør.

„DU ER ANHOLDT!“

Walter M. Horne

Den 25. juli 1928 søgte jeg undersøgere i en gade i Heilbronn i Tyskland. Dengang behøvede missionærerne ikke at arbejde side om side hele tiden, og jeg søgte ofte undersøgere på den ene side ad gaden, mens min kammerat arbejdede på den anden side.

Da jeg gik videre til det næste hus, så jeg en mand sidde på en stol ved fortorvet. Han stirrede fjentligt i retning af mig. På tidspunkt var mange mennesker i Tyskland mistroiske overfor missionærerne, så det tænkte jeg ikke videre over.

SYV MENNESKER

vidnede imod mig. Jeg begyndte at forestille mig, hvordan jeg kom til at tilbringe adskillige år i et tysk fængsel.

Mens jeg stod og talte med en dame i døråbningen til en lejlighed i nærheden, hørte jeg nogen komme op bag mig. Jeg vendte mig om og fik øje på en politibetjent i uniform. Jeg fortsatte samtalen, idet jeg troede at betjenten havde et ærinde længere oppe.

Han lagde til min forbløffelse sin tunge hånd på min skulder og drejede mig en omgang, så jeg stod med ansigtet imod ham.

„De må følge med,“ sagde han hurtigt. „Der er anholdt!“

Jeg søgte forbavset at bevare fatningen. Jeg undskyldte overfor damen og sagde, at jeg ville komme igen senere.

„Hvorfor er jeg anholdt?“ spurgte jeg politibetjenten. Han sagde, at jeg var anklaget for tyveri og for i en lejlighed at have fjernet et værdifuldt ur, som var et arvestykke.

Betjenten forklarede, at den mand der havde meldt mig, morgenen før havde opdaget at uret var væk. Han påstod, at jeg var den eneste der havde været inde i bygningen, foruden ham selv og hans familie.

Jeg huskede, at jeg havde været inde i bygningen dagen før. I stuen og på første sal lå en virksomhed, men på anden sal var der en lejlighed. Da jeg kom ind i huset, mødte jeg en ung mand som spurgte, hvor jeg skulle hen og hvem jeg skulle besøge. Jeg fortalte, at jeg ville ind i opgangen og tale med de mennesker der boede dér. Han sagde ikke mere, og jeg var gået op ad trapperne.

Døren til lejligheden på anden sal stod lidt åben. Ingen lukkede op, da jeg bankede på, så jeg gik igen og fortsatte mit arbejde et andet sted.

Jeg forklarede dette til politiinspektøren, som var forbavset over at man havde anholdt en missionær.

Han fulgte mig derpå hen i den gade, hvor manden tidligere på dagen havde siddet og stirret på mig. En ung mand, der stod ved siden af manden, så ud til at være ilde berørt, men han sagde ja, da politiinspektøren spurgte om jeg var den omtalte tyv.

På politistationen blev jeg fulgt ind på chefens kontor, politiretten der bestod af nogle mennesker i civil og nogle uniformerede betjente, sad og ventede på mig. I et hjørne sad syv mennesker, som bevidnede at de havde set mig gå ind i bygningen.

Under det timelange forhør, besvarede jeg ethvert spørgsmål ærligt og direkte, med en bøn i hjertet om at Herren ville hjælpe mig.

Så vidnede de syv imod mig. Alle sagde, at jeg var den eneste der var gået ind i bygningen til lejligheden på anden sal dagen før, bortset fra familien. Jeg begyndte at forestille mig, hvordan jeg kom til at tilbringe adskillige år i et tysk fængsel.

Politiinspektøren spurgte, om jeg havde noget at sige til mit forsvar. Jeg bad en brændende bøn om hjælp, før jeg sagde noget, i begyndelsen lidt tøvende på mit gebroknede tysk. Jeg fortalte de tilstedeværende, hvorfor jeg var i Tyskland, og forklarede min mission. Pludselig begyndte jeg at forkynde evangeliet. Jeg blev grebet af en mærkelig fornemmelse. Lidt efter lidt mistede jeg kontrollen over min tunge, mine arme og mine ansigtsmuskler.

Helligånden var kommet mig til undsættelse. Jeg begyndte at tale sproget flydende, med stor selvtillid og kraft. Da jeg sluttede midt vidnesbyrd 45 minutter senere, var jeg ved at falde om af udmattelse. Der var fuldstændig tavshed i lokalet i et helt minut.

Så sagde politiinspektøren ganske enkelt: „Denne mand har ikke taget uret.“

Han stillede mig en masse spørgsmål om mig selv og om kirken. Fjendtligheden i lokalet var forsvundet. Derpå vendte han sig om imod en betjent og sagde: „Følg denne unge mand hjem til hans værelse og undersøg hans ejendele. Hvis du ikke finder noget ur – og det er jeg sikker på at du ikke gør – så lad ham gå. Lad os få en ende på dette fjollereri.“

Jeg fulgtes med betjenten tilbage til mit logi, og besvarede de mange spørgsmål han stillede mig. Inden vi nåede hjem til mig, havde jeg i korthed forklaret missionærprogrammet, fortalt ham om Mormons Bog og vores tro på Herren.

Betjenten fandt to ure i min kommodeskuffe. Det ene var mit gamle ur, der var gået i stykker, og det andet et billigt ur, som tilhørte min kammerat. Da betjenten gik, sagde han at jeg bare skulle komme til ham, hvis jeg nogensinde fik brug for hjælp, mens jeg var i Heilbronn. Jeg drog et lettelsens suk i bøn og taknemmelighed. Helligånden havde vist sin kraft på en mirakuløs måde. Jeg glemmer aldrig den dag. □

HVERT ENESTE BARN I MIN KLASSE SKULLE UNDERVISES

Robert så mere og mere bekymret ud

Dixie Casper Nelson

Det begyndte som en almindelig primarylektie. Jeg stod foran mine 8-årige drenge og piger, og fortalte dem en historie om én af profetene i disse sidste dage. Da jeg var færdig, stillede jeg spørgsmål om den historie, jeg netop havde fortalt dem. Alle i klassen ønskede at besvare mit spørgsmål – allesammen, undtagen Robert.

Jeg syntes ikke, at det var særlig vigtigt. Han var ny i klassen og jeg troede, at han bare var generet ved at sige noget den første dag. Men da børnene havde svaret og vi talte om deres svar, lagde jeg mærke til at Robert så mere og mere bekymret ud. Han forstod ikke hvad vi talte om.

Ugen før var det ikke lykkedes for mig at blive færdig med hele den lektie, jeg havde forberedt. Jeg vidste, at jeg heller ikke havde megen tid tilbage nu, så jeg blev enig med mig selv om ikke at lade de andre børn vente, til jeg havde forklaret det hele endnu engang for Roberts skyld.

Jeg besluttede mig til at fortsætte lektien. Jeg sagde til mig selv, at vi sikkert nok ville komme ind på den samme tanke igen en anden gang.

Jeg tog et hurtigt overblik over

klassen, for at sikre mig at alle de andre havde forstået. Da mit blik ramte Robert, stod mit hjerte nærmest stille. Det var et øjeblik som om at hans ansigt forsvandt, og jeg så i stedet for min 3-årige søn, Sam. Jeg stod forbløffet og stirrede på Robert, som om jeg forventede at forvandlingen ville ske igen. Men det gjorde den hverken dengang eller siden.

Da jeg om aftenen tænkte over denne hændelse, fik jeg samvittighedsnag over hvad jeg havde gjort. Jeg så pludselig fem år frem i tiden. Sam sad på Roberts stol og der stod en anden lærer i stedet for mig. Hun fortalte den samme historie, som jeg havde fortalt, og fik den samme reaktion fra min søn, som jeg fik fra Robert.

Hun så på Sam og blev klar over at han ikke forstod. Men hun fortsatte alligevel sin lektie, idet hun sagde til sig selv: „Vi kommer sikkert tilbage til det samme igen en anden gang. Så forstår han det nok.“

Jeg så hvordan Sam sad helt alene på sin stol, han kunne ikke engang nå gulvet med sine fødder. Jeg iagttog ham og resten af klassen, der skyndte sig videre med lektien, mens han sad helt i vildrede.

Så blev jeg klar over hvilket indtryk det må have gjort. Jeg havde forbigået et af Guds børn, blot fordi jeg ikke ville generes. Jeg havde forpasset en vigtig undervisnings-

situation. Jeg havde haft mulighed for at bringe et barn nærmere sin Fader i Himlen, men jeg havde afvist det.

Jeg glemmer aldrig den lektie

jeg lærte den dag – om at først når jeg har gjort mit bedste for *alle* de børn jeg underviser, kan jeg bede til at mit barn får den bedste undervisning af en anden lærer. □

BØRNESTJERNEN

ISBN 0107-2145

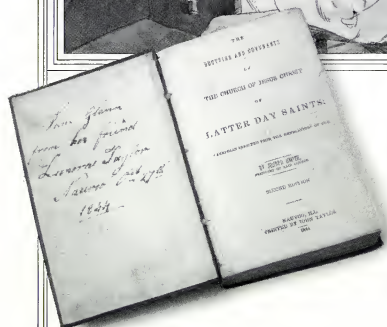
Februar 1989

„Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv . . . og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rigel!“
Lære og Pagter 18:15

HISTORIE FRA SKRIFTEN

Herren havde givet Joseph Smith mange åbenbaringer, og Joseph nedskrev dem alle. De hellige på Joseph Smiths tid besluttede at åbenbaringerne skulle samles i en bog, som de kaldte Befalingernes Bog. Mange år senere fik den navnet Lære & Pagter.

Jesus fortalte Joseph, at åbenbaringerne var meget vigtige, fordi de kom fra Gud. Alt i dem er sandt.

L Æ R E O G

Lære & Pagter fortæller alle, at Jesu Kristi sande kirke er på jorden igen. Den fortæller også om nogle af de mennesker, der levede, da kirken blev oprettet.

Den fortæller om præstedømmet og om, at retfærdige mænd igen har fået præstedømmets magt.

Jesus sagde: „Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse.“ (L&P 1:37). Når han siger „ransag“, betyder det at vi læse og studere Lære & Pagter bønssomt.

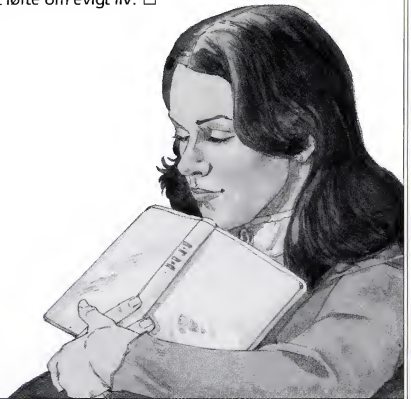
De hellige på Joseph Smiths tid var meget taknemmelige for, at vor himmelske Fader havde skænket dem Lære & Pagter. De lovede, at de ville fortælle andre mennesker, at disse åbenbaringer kom fra Gud. Vi har også et ansvar i vore dage, til at læse Lære & Pagter og dele den med andre mennesker. Hvis vi holder de befalinger, der er givet til os i denne bog, har vi fået løfte om evigt liv. □

Lære & Pagter lærer de hellige at dele. Hellige, der deler, vil blive fyldt med Helligånden. Den fortæller også om celestiale ægteskab, de tre riger i Himlen, missionering og Helligåndens gaver.

Lære & Pagter fortæller om Guds bud, som f.eks. visdomsordet, tiendeloven og om at holde sabbatsdagen hellig. De hellige, der adlyder disse bud, kan opbygge Zion. De kan leve sammen med vor himmelske Fader og Jesus for evigt.

P A G T E R

RANSAG SKRIFTERNE

Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem Helligåndens kraft (Moroni 10:4).

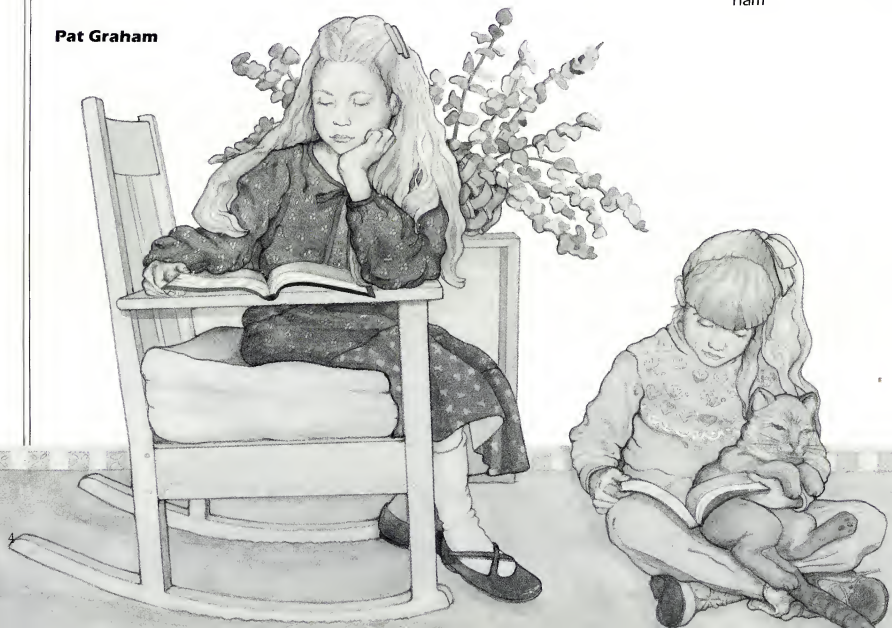

FÆLLESTID

Ved du, hvad de femten bøger i Mormons Bog hedder? Kan du nævne dem i den rigtige rækkefølge? Ved du, hvordan man finder en bestemt historie i Mormons Bog? Den følgende aktivitet kan hjælpe dig med at finde enhver bog i Mormons Bog, og til at lede efter, og finde en bestemt historie i den.

Somme tider leder vi på en anden måde, for at finde svaret på et spørgsmål. Moroni talte om dette. I Moroni 10:5 fortæller han os, at når vi leder efter sandheden i det vi læser, så vil Helligånden lade os føle, at det vi læser er sandt.

Pat Graham

Anvisninger

1. Klip alle bogtitlerne ud.
2. Se på indholdsfortegnelsen i Mormons bog og læg titlerne op i den rigtige rækkefølge.
3. Benyt stikordsregistret til at finde de navne og historier, som nævnes herefter. Skriv så navnet på den bog, hvor de forskellige historier om de nævnte personer findes. Bemærk: I stikordsregistret står bogens navn med mørkere bogstaver end omtalen af historien.

Navn

Alma, den første overdommer
Ammon, Mosiahs søn

Mormon, forkortede optegnelserne

Moroni, den sidste nephit

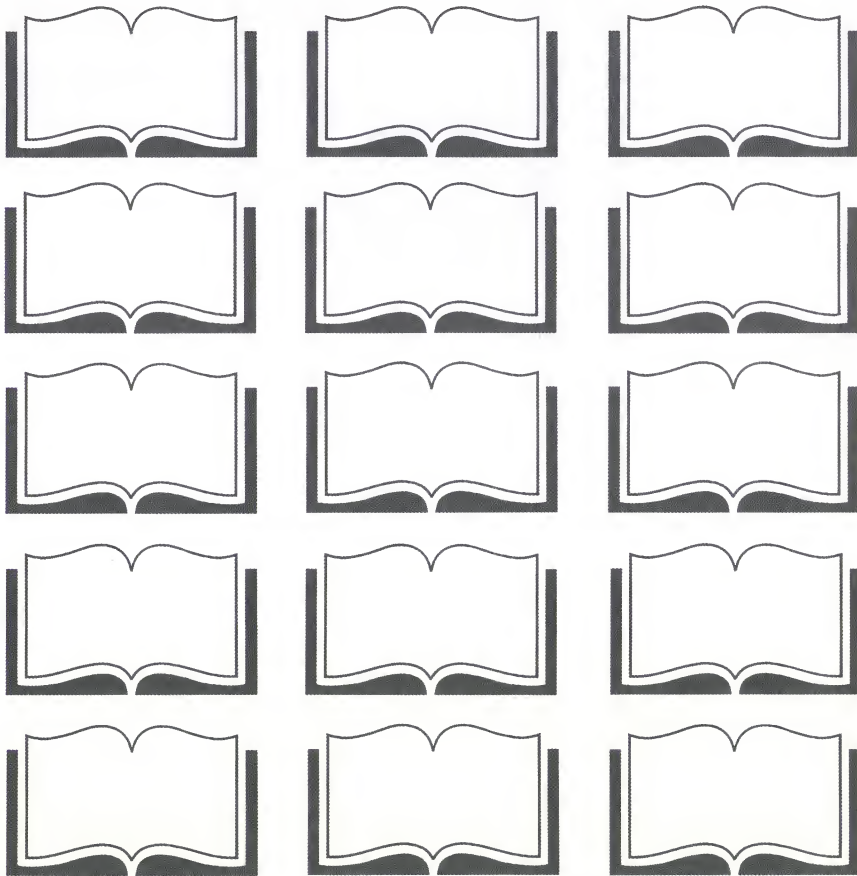
Samuel, lamanitisk profet

Historie

Han blev hjælpeløs og ude af stand til at tale
Han reddede kongens hjerde

Han skrev et brev vedrørende dåb for små børn
Han har befalet mig at forsegle optegnelserne og udtudere

Mange prøvede at dræbe ham

Idéer til fællestiden

1. Få børnene til at lave deres egen Mormons Bog historiebog. Skriv bogtitlerne på hver sit stykke papir. Lad derpå børnene, med deres egne ord, skrive historier om de mennesker, de har lært om i hver bog.

2. Fortæll beretninger om svar på bønner, som kom ved at læse i skrifterne. Tal om at bøn er en af måderne vi kan benytte, når vi taler til Gud, og at en af måderne han taler til os på er gennem skrifterne.

Her står historierne: Alma, den første - kan vi læse om i *Mosiah*; Ammon, Mosiahs søn - kan vi læse om i *Alma*; Mormon, den sidste store nephritiske anfører - kan vi læse om i *Moroni*; Moroni, Mormons søn - kan vi læse om i *Ether*.
Samuel, lamantenen - kan vi læse om i *Helaman*.

HELTE OG HELTINDER

Jane McBride Choate

GEORGE Q. CANNON

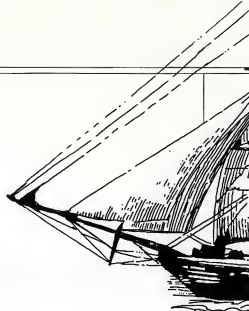
„Jeg havde ikke ord til at beskrive min lykke,“ skrev George Q. Cannon, da han var færdig med at oversætte Mormons Bog til hawaiiansk. Han fortalte også, at „oversættelsens ånd hvilede over ham“, da han oversatte bogen.

George Q. Cannon blev født i England, i Liverpool den 11. januar 1827. Da han var 13 år, blev han og to andre børn i familien døbt og medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, fordi hans onkel, ældste John Taylor, havde undervist familien. Han var dengang en ung mand og missionær i England. Georges forældre var blevet døbt et par måneder før. I 1842 sejlede George sammen med sin familie til Amerika, hvor de tilsluttede sig de hellige i Nauvoo. Hans mor døde ombord på skibet og hans far døde to år efter under en forretningsrejse. Men alle deres børn drog over sletterne til Utah.

I 1850 kaldte præsident Brigham Young George, som

dengang var 23 år, til en mission på Sandwich-øerne (Hawaii). Ældste Cannon havde meget svært ved at forstå det sprog, som størstedelen af folket talte, men på grund af sin tro på Herren og sit store ønske om at tjene ham, overvandt han sin frygt. Han lod aldrig en anledning gå fra sig til at tale med folk, og han blev stadig bedre til at forstå sproget.

George følte sig ensom og fik hjemve, som så mange unge missionærer der er væk hjemmefra. Han skrev i sin dagbog: „Så var det at jeg opdagede værdien af Mormons Bog. Jeg havde altid elsket dén bog. Men dér lærte jeg mere end nogensinde at sætte pris på den. Hvis jeg havde tendens til at føle mig ensom, manglede Ånden eller fik hjemve, behøvede jeg bare at slå op i denne hellige bog for at finde trøst, fornyet styrke og Åndens tilkendegivelser i rigt mål. Jeg kan især anbefale bogen til dem, der er væk hjemmefra på en mission.“

Paul Mann

Skønt nogle af hans kammerater hverken kunne lære sproget eller værdsatte Hawaiis kultur, og rejste hjem efter et par måneder, havde George en særlig fornemmelse for at undervise folket på disse øer. Meg et af den mad, han fik serveret, smagte mærkeligt og havde sære navne. Så, for ikke at være uhøflig overfor sine nye venner, bad George dem om at lave poi – en almindelig ret på Hawaii, tilberedt af tarorødder – han syntes at den smagte sødt.

Engang, da han ikke havde ret mange penge, bad han til Herren om hjælp. Hans bønner blev besvaret ved, at et ung ægtepar bad ham om at vie dem, og helt uventet betalte de ham for det.

Ældste Cannon og andre ældster helbredte mange ved hjælp af præstedømmets kraft, de gengav blandt andet en blind mand synet. Han havde været blind i 30 år.

Da George Cannon opdagede, at Mormons Bog ikke

fandtes på hawaiiensk, besluttede han at oversætte den. Det lykkedes ham at blive færdig med arbejdet den 22. juli 1853, kun to et halvt år senere.

Kort efter at ældste Cannon var kommet hjem, fik han sin anden missionskaldelse af Brigham Young. Denne gang skulle han til Californien for at udgive den nyoversatte Mormons Bog.

Mens han var der, udgav han også en avis – *Western Standard*.

I 1860 blev ældste Cannon ordineret til apostel af præsident Young. Som medlem af de Tolvs Kvorum blev han kaldet til at præsidere over den europæiske mission. Senere var han førsterrådgiver til præsidenterne John Taylor, Willford Woodruff og Lorenzo Snow.

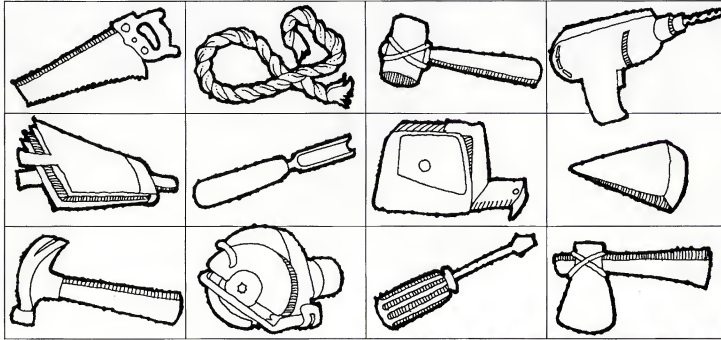
Da han mange år efter, tænkte tilbage til sin mission på Hawaii, skrev han: „Jeg har ingensinde nydt en dejligere, renere og større sjæleglæde end jeg gjorde under min første mission.“ □

BARE FOR SJOV

NEPHI BYGGER ET SKIB

Becky Morgan og Sally Hanna

Da Herren bad Nephi om at bygge et skib, fremstillede Nephi selv sit værktøj. Slå en ring om det værktøj, som Nephi kan have haft i sin tid, og farvelæg billederne (se Jakobs Bog i Mormons Bog).

[Svar: økse, blæsebælg, mejsel, kølle, reb og kile]

JAKOBS BOG

Julie Wardell

Sæt ordene sammen med den rigtige beskrivelse.

1. Det forældede oliventræ	a. Havde et stærkt vidnesbyrd om Kristus og ville ikke fornægte ham overfor Sherem
2. Sherem	b. Jakob sagde, at de var mere retfærdige end nephiterne
3. Plader	c. Repræsenterede Israels hus i lignelsen
4. Lamaniter	d. Jakobs søn
5. Nephi	e. Troede ikke på Kristus og bad om et tegn
6. Zenos	f. Vanskelige at skrive på
7. Jakob	g. Befalede sin bror, Jakob, at skrive på pladerne og opbevare dem
8. Enos	h. Jakob fortalte denne profets lignelse om det forældede og det vilde oliventræ.

[Svar: (1) c, (2) e, (3) f, (4) b, (5) g, (6) h, (7) a, (8) d.]

HVAD HED DENNE PROFET?

JennaVee Allgrunn

	1. Han forkyndte omvendelse for folk i Jerusalem
	2. Han førte sin familie til det forfættede land
	3. Han så livets træ i en drøm
	4. Han velsignede sine børnebørn

[Svar: Lehi, se 1 Nephi 1; 2 Nephi 4].

MORMON NOTITS

INGEN KAN TJENE

TO HERRER

(MATTÆUS 6:24)

ALDRIG MERE

Elaine Vaughn

Jeg kiggede mig omkring i kirkesalen, for at se de mennesker hvis navne biskoppen netop havde nævnt, da han bød en ny familie velkommen til wardet. Jeg besluttede mig til at præsentere mig for dem og lære dem nærmere at kende umiddelbart efter nadvermødet.

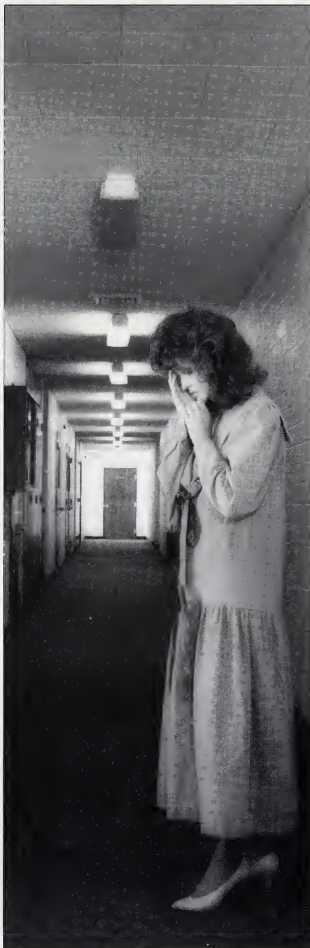
Jeg tænkte på det vidnesbyrd, søster Shaw havde båret til afsked ved et tidligere møde. „Det er min sidste søndag her,“ sagde hun dengang. „Men inden jeg forlader jer, føler jeg mig inspireret til at fortælle en oplevelse jeg har haft.“

Sandy Shaw havde boet i vores ward i et år, mens hendes mand gik i skole. Jeg ved ikke hvornår jeg første gang lagde mærke til hende, men det så ud til at hun og Neva Gillman, der gav lektien om åndelig livsførelse, var nærmere venner.

Jeg tænkte på det, som søster Shaw fortalte.

„Jeg føler mig tryk og afholdt i mit hjemward,“ sagde hun. „Jeg har boet der hele mit liv. Da min mand og jeg flyttede hertil, var jeg rædselsslagen ved tanken om at komme til at fremmed ward, og i flere uger havde jeg slet ikke lyst til at komme her. Men det varede ikke længe før mit liv føltes tomt og jeg lovede mig selv at gå til det næste møde.“

Jeg trådte meget frygtsomt ind i kirken. Da folk gik til deres klasser, håbede jeg på at en eller an-

den ville præsentere sig og vise mig, hvor jeg skulle gå hen. Jeg vidste godt, at jeg selv kunne tale til en eller anden, men jeg kunne ikke få tungen på gled. Folk gik forbi, de talte med deres venner. Nogle smilede til mig. Det varede ikke længe før dørene var lukket og forhallen tom. Jeg græd af fortvivelse. Jeg vendte mig om og gik.

Den aften henvendte jeg mig til den eneste, som jeg vidste, jeg kunne regne med. Vor Fader i Himlen. Jeg tryglede: „Kære Fader. Jeg har altid været aktiv, men jeg er så nervøs for at komme i et fremmed ward. Jeg kan ikke gå derhen alene.“

Næste morgen åbnede jeg døren for en nervøs, fremmed, som sagde: „Hej. Jeg hedder Neva Gillman. Jeg ved ikke hvorfor jeg står her, men jeg blev kraftigt inspireret til at komme og spørge, om du kunne tænke dig at følges med mig til hjælpeforeningen.“

Jeg smilede gennem mine tårer, og bød hende indenfor.“

Søster Shaws vidnesbyrd fik mig til at ransage mig selv. Hvor mange gange havde jeg set nye mennesker komme i kirke og var gået forbi dem, fordi jeg ikke vidste hvad jeg skulle sige, hvor jeg bare kunne have smilet til dem og sagt: „Hej!“?

Jeg gør det aldrig mere! □

Elaine Vaughn bor i Spokanes 9. ward i Washington.

KOM TIL JESUS

Formål: At hjælpe os med selv at komme til Kristus og derpå hjælpe andre til det samme, ved at være med i arbejdet for at fuldføre kirkens mission.

Herren sagde: „Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“ (Moses 1:39). Jesus Kristus har, gennem sin forsoning, gjort det muligt for os at arve evigt liv. Til gengæld er det vort ansvar at gøre det muligt for vore medmennesker også at opnå evigt liv.

Herren er barmhjertig. Han vil lette vore byrder og rense vore sjæle, dersom vi kommer til ham. Måske er vi tøvende eller være bange for at gøre det. Vi spekulerer måske på, om evangeliets velsignelser mon virkelig kan hjælpe os med at hele de sår, som kommer i et vanskeligt ægteskab, lette vore økonomiske byrder, stress på arbejdet og i skolen, lindre smerterne under sygdom, ved ensomhed og synd.

Frelseren kan faktisk lette vore byrder. En søster har fortalt om engang, hvor hun bad til vor himmelske Fader nat og dag for at få hjælp ved nogle store problemer. Hun lærte til sidst at forstå „forsoningens nødvendighed. Uden Frelserens hjælp, ville jeg bogstavelig talt aldrig være sluppet af med mine fejl, så jeg kunne gå videre fremad“.

Hun overvældedes af Frelserens kærlighed. „Jeg fornemmede hvordan jeg var blevet bevogtet hele mit liv, og at alt hvad der var sket tidligere og det som ville ske mig i fremtiden, uanset om det var behageligt eller smerteligt, kunne blive mig til bedste i den sidste ende – hvis jeg ville acceptere det i tro,“ siger hun. Hun fyldtes med „varme, fred og tilfredshed“ (Ensign, september 1977, s. 50–51).

Der findes intet problem, som Herren ikke kan

hjælpe os med, dersom vi kommer til ham i tro. Når vi fornemmer hans styrke og kærlighed, så får vi lyst til at styrke og velsigne vore søskende og bringe sjæle til Gud.

Vi kan hjælpe til i dette arbejde, hvis vi koncentrerer os om de tre områder, der er kirkens mission. Præsident Ezra Taft Benson har sagt: „Vi har et heligt ansvar for at udfylde kirkens trefoldige mission – 1) at forkynde evangeliet for verden, 2) at styrke kirkens medlemmer, hvor de end bor og 3) at fremme arbejdet til frelse for de døde“ (Stjernen, aprilkonferencen 1986, s. 79).

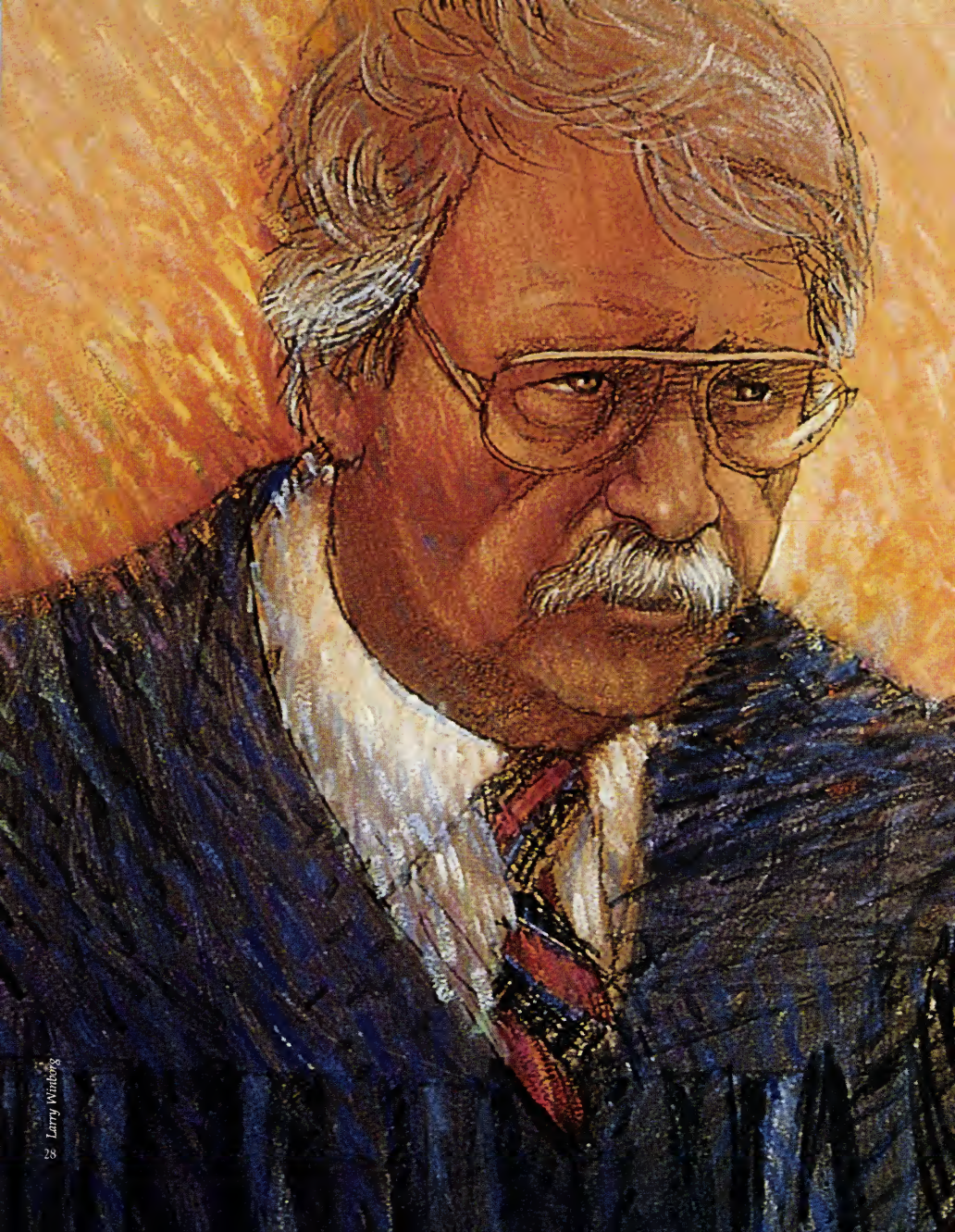
Præsident Benson sagde, at når vi accepterer forsoning og desuden elsker vore søskende, så kan vi hjælpe Herren med at „tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesker“ (Moses 1:39). □

Forslag til besøglærerrinderne

1. Læs Lære og Pagter 18:10–16 og tal om disse vers, der handler om Herrens kærlighed til os og om den kærlighed vi skulle være for vore søskende.

2. I, eller den søster som I besøger, har måske lyst til at give et eksempel på, hvordan evangeliet og forsoningen kan velsigne os og ændre vor tilværelse. Giv søsteren en opfordring til at tillade Frelseren at hjælpe hende med sine problemer.

(Se Familieaften – Idé- og håndbog, s. 44–58, 135–142, 221–222, hvor der er lektier, som omhandler lignende emner).

EVNEN TIL AT VIDE

„Burt, ethvert fjols
kan gøre det rette.
Problemet er at
vide hvad der er
rigtigt.“

Ældste F. Burton Howard
De Halvfjerds' første Kvorum

Da jeg havde taget min juraeksamen, var jeg så heldig at få en stilling som sekretær ved Utahs højesteret. Jeg lærte hvordan retten fungerede og jeg kom til at kende dommeren personligt. Jeg husker tydeligt hvordan jeg lyttede til begge parter advokaters argumenter for sager, der gik imod hinanden, og hvordan jeg blev påvirket, først af den ene og så af den anden. Da jeg nogle år senere forlod retten, mødte jeg tilfældigvis retspræsidenten, som jeg kendte godt.

Vi kom til at tale om de administrative udfordringer for at retten kunne fungere. Min ven, dommeren, var træt. I løbet af få måneder ville han være gammel nok til at gå på pension og overlade de retslige stridigheder og kontroverser til andre. Han antydede, at han alvorligt tænkte på at trække sig tilbage.

„Hvad ville du sige til at jeg gik på pension?“ spurgte han.

Selv om jeg godt kunne forstå, hvorfor han havde lyst til at flygte fra de tunge ansvar han havde i retten, sagde jeg: „Åh nej, hr dommer, lad være med det. De aner ikke hvor stor en trøst det er, at vide at der er én i retten, som altid forsøger at gøre det rette.“

Til min overraskelse blev han vred. Han hævdede stemmen og sagde: „Burt, ethvert fjols kan gøre det rette. Problemet er at *vide* hvad der er rigtig.“

Min ven havde netop fortalt mig om sin største bekymring som dommer. Han sagde, at selv om ikke alle anvender loven i sin adfærd, så er det ikke så svært at gøre det, når først loven er etableret. Det, som er svært, er at afgøre det rette, og træffe beslutninger mellem to konkurrerende, tiltalende og velbegrundede alternativer fremlægges af intelligente advokater. Det vanskeligste for ham var at afgøre, hvilken en af dem der repræsenterede sandheden.

Vanskeligt at vælge

Er det ikke også det samme i vores liv? Det er svært at vælge eller vide hvad vi skal gøre, hver gang vi kommer til et af de utallige vejkrøds, som vi møder hver eneste dag i livet. Det gælder især, når de valg, vi stilles overfor, virker lige gode.

Lad mig nævne et eksempel. Forestil dig, at du har søgt job i måneder. Du har lånt penge til en bil, og hvis du ikke snart får et job, vil banken kræve at få udleveret bilen. Det er en tidlig novembermorgen og det regner. Du er på vej til en samtale, angående det mest

lovede job du nogensinde har haft. Men du er sent på den – og hvad mere er, benzinnåleren viser, at du lige har benzin nok til at nå bestemmelsesstedet, hvis du er heldig.

Du sætter farten ned, da du kommer til et trafiklys og ser en ven stå ved busstoppestedet i regnen. Du ved, at dersom du tager din ven med, så vil du være endnu senere på den. Du ved også, at dersom du kører hurtigere end du må, kan du nå det til den aftalte tid, men hvis du får endnu en bøde for at overtræde hastighedsgrænsen, så vil du miste dit kørekort.

Du skal selvfølgelig træffe en beslutning, men hvad gør du? Hvis hver sag kunne overvejes hver for sig, ville ingen formodentlig være i tvivl om hvad de burde gøre. Du bør selvfølgelig ikke bryde landets love og køre for hurtigt. Du skulle naturligvis standse og fylde benzin på.

Du bør hjælpe din ven, og jobbet er så vigtigt for din økonomi og lykke, at du bør gøre dig enhver ærlig anstrengelse for at få det. Men hvad gør du? Enten stopper du eller også gør du det ikke? Enten sætter du farten op eller lader være. Betyder det noget at du bryder loven? Betyder det noget om du får det job? Betyder det noget om du mister dit kørekort? Betyder det noget om du lader din ven i stikken? Er der skjulte og uforudsete konsekvenser ved at tage chancen og løbe tør for benzin eller ved at køre for hurtigt? Kan det også få evige følger?

I sådanne tilfælde kan det være svært at vide, hvad man skal gøre. Og følgerne af forkerte valg kan virke permanent og være uafvendelige.

Hvis man er lige ved at synde, standser et forkert sted eller helt lader være med at stoppe, hvis man er ulydig mod eller ser bort fra morallove eller landets love – blot en eller dem alle – kan det påvirke vort livs kurs. Hvordan kan vi så finde den rette kurs? Og hvis vi har fundet den, hvordan bevarer vi den så?

Ved at tillade os at opdage hvor vi har vort hjerte, som et resultat af de frie valg vi træffer, hjælper han os til at se hvem vi virkelig er.

Udfordringen ved at efterleve evangeliet

Det er forholdsvis let at holde sig på den lige og snævre sti, når der ikke er megen trafik, og når vejen er afmærket. Men langs vejen møder vi ofte andre, som udøver deres handlefrihed. Og selv om vi ikke ønsker det, så opdager vi, at deres krav og forventninger påvirker vores adfærd og valg. Vi stilles på prøve, når en af vennerne siger: „Kom nu, det er helt i orden, alle gør det,“ eller „ingen vil få noget at vide.“

Det er svært i forvejen at være forberedt på ethvert af livets spørgsmål, og det er aldrig nemt at anvende det vi ved, når vi står overfor valgene. Udfordringerne ved efterlevelsen af evangeliet kommer ikke til os som følge af vort eget valg men i situationer som vi ikke har fuld kontrol over.

Det er fordi, mange af vore daglige valg er nye for os, vi har ikke set noget fortilfælde. Vi må hver især finde og følge vores egen kurs i kampen for at efterleve fuldkommenhedens principper. Selv om vi kan hente megen hjælp i skrifterne og drage nytte af andres erfaringer, er kendsgerningen dog den, at vi udsættes for mange ensomme stunder i livet, hvor den enkelte alene må beslutte sig til hvad de vil gøre eller ikke gøre.

Herren ved naturligvis alt dette, og jeg er helt sikker på, at han ønsker at det skal være således. Han siger for eksempel: „Thi se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, hvorfor han ingen belønning får.“

Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.

Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom menneskene gør det gode skal de ingenlunde miste deres løn“ (L&P 58:26–28).

Det er med andre ord meningen, at vi skal kunne styre vores liv ganske godt selv. På de områder, hvor vi ingen befalinger har fået, skal vi kunne styre os selv. Det betyder, at vi ikke bliver styret eller får befalinger fra Himlen på disse områder, hvad enten vi kunne ønske det eller ej.

Vi bliver simpelthen stillet på prøve. Herren siger: „Og jeg befaler jer, at I skal afstå fra alt ondt og holde fast ved alt godt, at I må leve af hvert ord, der udgår af Guds mund.“

Thi de trofaste skal han give linie på linie og bud på bud, og derved vil jeg prøve og undersøge jer.

... thi jeg har besluttet i mit hjerte, siger Herren, at prøv jer i alt, om I vil forblive tro i min pagt til døden, så I kan findes værdige.

Thi om I ikke forbliver i min pagt, så er I mig ikke værd“ (L&P 98:11–12, 14–15).

Det kan være svært at vide hvad der er rigtigt

Ifølge den jordiske prøvestand kræves det, at Guds børn træffer bedste valg. Hvis det ikke var således, kunne vi ikke vise, hvem vi egentlig er og hvad vi virkelig ønsker.

Det er netop det område – hvor der ikke gives noget bestemt råd eller nogen befaling, hver vi ikke ved hvad vi skal gøre og hvordan – jeg taler om. Det var netop det område min ven fra højesteret talte om da han sagde, at „det svære er, at vide hvad der er rigtigt“.

Gennem hele vort liv vil det blive krævet af os, at vi vælger mellem pligt eller forpligtelser og mere eller mindre tiltalende alternativer. Skal vi se tv eller gå ud som besøgsræderinder? Skal vi tilbringe tiden sammen med familien eller vennerne? Skal vi læse i skrifterne eller en roman? Skal vi lade vore børn blive hjemme eller tage dem med os? Skal vi stifte gæld eller klare os uden at købe? For hvert eneste af disse valg, udeluk-

Da nephiterne havde været sammen med Frelseren en enkelt dag, forstod de nødvendigheden af at guddommen greb ind i deres liv.

ker vi andre muligheder. Hvis vi ikke gjorde det, ville det jo ikke være nogen prøvelse. Han, der udarbejdede frelsesplanen, lavede det på den måde. Ved at tillade os at opdage hvor vi har vort hjerte, som et resultat af de frie valg vi træffer, hjælper han os til at se hvem vi virkelig er.

Det er ofte påkrævet at vælge mellem to gode muligheder. Det er ét af paradokserne i evangeliet. For eksempel: Den tid, vi bruger på en særlig kaldelse, står i direkte forhold til hvor meget godt vi gør. En biskop gør meget godt, når han besøger et medlem i nød. Han gør ti gange så meget godt, dersom han besøger ti medlemmer i nød. Hvor megen tid bør han så bruge på besøg? Vi kommer Herren nærmere ved at studere og meditere over skrifterne. Vi kommer ham endnu nærmere, hvis vi studerer mere ihærdigt og mediterer endnu dybere. Hvor meget skulle vi så studere? En god far tilbringer megen tid med sin familie. En bedre far tilbringer mere tid sammen med sin kone og har regelmæssigt en aften alene sammen med hende.

Men hvor går grænsen? Hvornår er nok, nok – og mere, for meget? Hvordan kan vi vide, om vi er aktive nok, hjælper andre tilstrækkeligt, har tilstrækkelig meget kærlighed, er nok hjemme eller om balancen trænger til at justeres? Aristoteles sagde engang:

„Det er ingen nem opgave at være god. For ligegyldigt hvad, så er det ingen nem opgave at finde den gyldne middelvej . . . Enhver kan blive vred – det er let – eller give eller bruge penge. Men at gøre det overfor det rigtige menneske, i den rette udstrækning, på det rette tidspunkt, med det rette motiv på den rigtige måde, *det* er ikke for alle og enhver, og heller ikke nemt. Derfor er godhed både sjældent og prisværdigt og ædelt“ („Man and Man: The Social Philosophers“, *The World's Great Thinkers*, volume II, edited by Saxe Cummins and Robert N. Linscott, New York: Random House, 1947 s. 352a).

Ville en mand være en bedre ægtemand, dersom

han tilbragte hver eneste aften hjemme sammen med sin kone? Kunne han være en bedre ægtemand, dersom han ingen børn havde, og derfor kunne hellige hende al sin fritid? Svaret er et rungende nej! Ingen – hverken mand, kone, børn eller kirke – har krav på et andet menneskes fulde tid. Børn, som har al deres forældres opmærksomhed, vil stå i skyggen og blive afhængige. Kirken med en fuldtidsbiskop, ville have et betalt præstedømme, og ville gøre en ende på sig selv, fremfor at være en guddommelig organisation, beregnet på at hjælpe hvert enkelt Guds barn til at blive fuldkommen.

En ønskværdig balance

Den rette balance varierer, alt efter hvert enkelt kirkemedlems særlige behov og evner. Men et sted mellem at hellige al sin tid til en enkelt af disse store formål – familien, kirken, arbejdet og sig selv, er der en ønskværdig balance, som åbenbart er nødvendig, på grund af den begrænsede tid som vor Skaber har givet os. Lad os ikke begå den fejltagelse at kritisere den tilmålte tid, vi har fået i arv af vor Fader. Vi må hellere se på, hvad han ønsker vi skal bruge den tid til, vi har fået.

Vi må påtage os visse ansvar i livet. Det er ikke udelukkende fælles ansvar, og det skal det heller ikke være. Hver enkelt af dem kræver tid. Det tager tid at være far, hjælpeforeningspræsidentinde, forretningsmand, skoleelev. Det tager tid at gøre tjenester. Der kan ikke undgå at opstå konflikter. Men hemmeligheden i at gøre bedre på det ene område, ligger ikke nødvendigvis i at gøre det på bekostning af noget andet. Herren regnede ikke med, at det ville blive nemt i Zion (2 Nephi 28:25). Hans mening var, at alt skulle gøres „med visdom og orden“ (Mosiah 4:27).

Den rette balance betyder i reglen ikke, at vi skal gå én vej og udelukke alle andre veje. Det betyder snare-

re, at vi skal gå ad så mange veje som nødvendigt, og ikke mere, ikke længere end vi bør, så vi ikke kommer langsommere fremad på de andre veje, som vor Fader i Himlen også forventer vi skal gå. For at det kan ske, så er det yderst vigtigt, at vi „er der hvor vi bør være, når vi bør være der“, som ældste Richard L. Evans sagde, og at vi „gør hvad vi skal gøre, når det bør gøres“. For vi vil blive dømt efter de valg vi træffer. Og den balance vi skaber, gør os til den vi er.

„I skal altid bede“

Kan vi sidste dages hellige nu forvente succes, når vi træffer beslutninger eller forsøger at finde balance i vort liv? Som en ydmyg Herrens tjener, vidner jeg virkelig om at vi kan.

Ved afslutningen af Frelserens første dag i sin mission blandt nephiterne, lærte han dem at bede. „Bed altid til Faderen i mit navn,“ sagde han.

„Og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, det skal gives jer“ (3 Nephi 18:19–20).

Jeg har ofte betragtet dette som den måske største undervisningssituation, der er optegnet i verdenshistorien. Nephiterne havde netop set deres byer blive ødelagt, deres kære dø; de var blevet adskilt fra deres familier, de havde mistet hjem og verdsligt gods. De havde overlevet oprør og rædsler. De havde oplevet tre dage med totalt, uigennemtrængeligt mørke. De havde, af alle mennesker på jorden, utrolig meget brug for at bede.

Så hørte de en røst fra oven og så Menneskesønnen stige ned fra himlen. De hørte ham tale til dem, og hvert eneste ord må for bestandigt være prentet i deres hjerter. Det var under sådanne forhold at Jesus Kristus lovede dem, at hvad de end ville bede Faderen om, som var ret, det ville de få. Dette huskede de, da Jesus havde forladt dem og var steget til himmels. I skriften står der at de skiltes, men hvad de havde set og hørt,

lød vidt og bredt blandt folk, endnu før det var mørkt. Mange mennesker arbejdede hele natten igennem, for at bringe andre hen til det sted, hvor Jesus ville vise sig dagen efter.

Og da morgenen kom, fik De Tolv, der var blevet udvalgt, folk til at knæle ned og bede, således som de havde lært det dagen før. De bad med samme sind til Faderen i Jesu navn. De huskede hans løfte og bad om det, som de ønskede sig mest. De kunne fremfor alt have bedt om at deres hjem måtte blive genrejst, at de måtte blive forenet med deres kære, at de syge og sårede måtte blive raske, de kunne have bedt for deres ledere og deres fjender – men hvad var det de bad om? I skriften står der ganske enkelt at „de bad om . . . at den Helligånd måtte blive dem givet“ (3 Nephi 19:9).

Nephiterne har utvivlsomt tænkt på de lærdomme, som de fik af selveste Nephi, hvor han forklarede Helligåndens funktion og mål. Han havde jo sagt:

„Og nu, mine elskede brødre, efter at I er kommet ind på den lige og snævre sti (hvilket vil sige at påtage sig kirkens dåb og modtage syndsforladelse og Helligåndens gave), vil jeg spørge, om I har gjort alt? Se, jeg siger jer, nej . . .

. . . I (må) stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv.“

Og så tilføjede han det, som jeg synes er mest betydningsfuldt:

„Thi se, jeg siger jer atter, at dersom I vil betræde denne vej og modtage den Helligånd, skal den vise jer alt, hvad I skal gøre“ (2 Nephi 31:19–20; 32:5. Fremhævelse tilføjet).

Er det derfor noget under, at nephiterne, fremfor alt, ønskede at få Helligånden? For uden den og evnen til at vide, alt hvad de skulle gøre, havde de intet håb om at komme tilbage til deres himmelske Fader. De havde

Hvis vi ikke beder, udøver tro, viser kærlighed, adlyder og holder vor ånds tabernakel rent, har vi intet krav på denne utrolig store gave.

intet håb om at kunne træffe vellykkede valg, som kunne føre til lykke og evigt liv. De vidste, at denne uvurderlige gave var Helligånden.

Da nephiterne havde været sammen med Frelseren en enkelt dag, så forstod de – måske bedre end vi – deres prøvelsers vilkår. De fattede at det var nødvendigt at guddommen greb ind i deres liv for at hjælpe dem med at finde vej hjem.

Dér hvor Herren ønsker at vi skal være

Der er sagt meget om Helligånden i kirken. Hver eneste af os, der er døbt, har fået denne gave. Hvis vi er værdige, vil den adskille os fra alle andre mennesker på jorden og gøre os anderledes end dem – samlet og hver for sig.

Hvis vi har været værdige og har fulgt Åndens vejledning, som tilkendegiver sig i vore hjerters følelser, kan vi uden tvivl vide hvad der er bedst for os. Selv om vi udsættes for prøvelser og vanskeligheder, kan vi trygt stole på, at vi er dér hvor Herren ønsker at vi skal være.

Når vi kender disse ting, og ved at vi for det meste gør Herrens vilje, så vil det bringe os en fred og glæde, som trods enhver beskrivelse. Intet andet folk på jorden kan få *denne velsignelse*, for den kommer kun hvis man har Helligånden hos sig.

Jeg har lejlighedsvis haft tid til at bede og meditere, før jeg handlede efter Talsmandens tilskyndelser. Men jeg har endnu oftere haft det som Nephi, hvor „jeg tilskyndedes af Ånden, thi jeg vidste ikke på forhånd, hvad jeg skulle gøre“ (1 Nephi 4:6).

Herren sagde til Joseph og Oliver: „Og det skal gives dig i samme stund, hvad du skal tale og skrive“ (L&P 24:6).

Til Thomas B. Marsh sagde han: „Gå derhen, hvor jeg ønsker dig, og det skal gives dig af Talsmanden, hvad du skal gøre, og hvorhen du skal gå“ (L&P 31:11).

Hvad siger man? Hvad skriver man? Hvor går man hen? Hvad gør man? En sådan vejledning er uvurderlig, selv om den ikke gives så hyppigt og kun i nogle af de beslutninger vi træffer i livet. Men det løfte, som profeten Joseph fik i Salem, Massachusetts, var endnu mere omfattende, han fik åbenbart hvor han „for det meste“ skulle opholde sig, og det ville blive ham tilkendegivet gennem Åndens fred og kraft (se L&P 111:8). Og de tre vidner fik at vide, at Helligånden ville åbenbare dem „alt, som er tjenligt for menneskenes børn“ (L&P 18:18).

Det er af kolossal betydning. Derfor er det også lettere at forstå hvorfor præsident Marion G. Romney sagde „at det er en uudsigelig gave at modtage Helligånden“ (se „Helligånden“, Den danske Stjerne, august 1974, s. 344–347). Men det uudsigelige betyder ikke, at man ikke kan forstå den eller takke ærbødigt for den. Verden fatter måske ikke, at Helligånden åbenbarer „sandheden i alle ting“ (Moroni 10:5). Men det ved vi at den gør.

Herren sagde til profeten Joseph Smith:
„Gud vil give jer kundskab gennem sin Helligånd, ja, gennem den Helligåndens uudsigelige gave, der ikke siden verdens begyndelse er blevet åbenbaret førend nu,

og som vore forfædre længselsfuldt forventede skulle åbenbares i de sidste tider . . . hvilken tid . . . var forbeholdt deres herligheds fylde“ (L&P 121:26–27).

Gaven er givet os, men det er op til os hvad vi vil bruge den til. Hvis vi ikke vil tage imod råd, vil vi ikke modtage noget. Hvis vi ikke beder, udøver tro, viser kærlighed, adlyder og holder vor ånds tabernakel rent, har vi intet krav på denne utrolig store gave.

Må vi leve, så vi kan have Helligåndens vejledning til at hjælpe os med at træffe kloge beslutninger, og handle efter det, vi får at vide. □

Fra en tale afholdt til en fireside ved Brigham Young universitetet.

DENGANG JEG IKKE KUNNE BESVARE DERES SPØRGSMÅL

Christy Williams

Da jeg for tolv år siden var på vej gennem et travlt forretningscenter, blev jeg standset af to unge kvinder, som spurgte om de måtte tale med mig. „Ja, værsgod,“ svarede jeg.

„Hvis De døde i dag,“ spurgte de, „ville De så komme i Himlen?“

De må have bemærket min forbløffelse, for de åbnede straks deres Bibler og citerede et vers fra det Nye Testamente. „Alt hvad De behøver, at gøre for at komme i Himlen er altså,“ forklarede de, „at tro på Herren, Jesus Kristus.“

Det, som så skete, piner mig stadig. Jeg forbløffedes ved deres lærdom, og mine tanker fløj tilbage til søndagsskolen, seminar og de klasser om det Nye Testamente, jeg deltog i på Brigham Young Universitetet; men jeg kunne ikke komme i tanke om et eneste skriftsted, som kunne påvise, at der skulle mere til at komme ind i Guds rige end blot at tro.

De to kvinder citerede kvikt andre skriftsteder, som svarede til det første. Jeg kunne godt fortælle dem noget af det, jeg troede på, som sidste dages hellig, men jeg kunne ikke citere principperne fra skrifterne. De blev ikke overbevist og forlod mig kort efter. Jeg fulgte dem med øjnene, mens de med raske skridt gik henimod den næste, der var ude at købe ind.

En almindelig illusion

„Det er helt almindeligt,“ sagde præsident Spencer W. Kimball, „at have nogle få skriftsteder oplagret i tankerne, og så får man nemt den illusion, at man kender en hel del til evangeliet.“

Sådan var det for mig!

Præsident Kimball fortsatte: „Vi er hver især, på et eller andet tidspunkt i vort liv, nødt til at udforske skrifterne – og ikke kun udforske dem én gang, men atter og atter ransage dem“ (Stjernen, dec. 1985, s. 3).

Denne oplevelse gjorde mig mismodig og jeg besluttede aldrig mere at stå uforberedt. Jeg afsatte en fast tid til mine studier og begyndte så igen at gå på opdagelse i evangeliet.

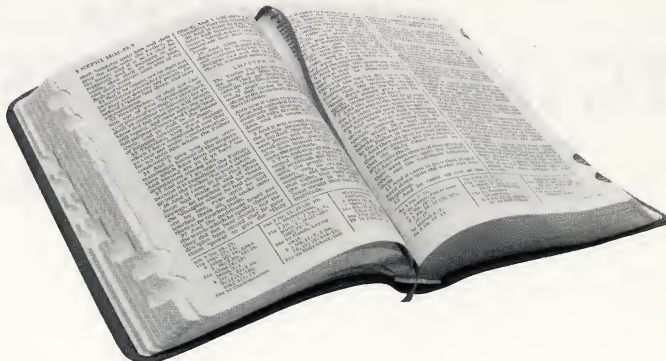
Hvor var det spændende at se det samme mønster tegne sig, atter og atter, i det Nye Testamente. Folk lærte om Kristus, omvendte sig, viste deres tro ved at lade sig døbe ved nedsenkning i vandet, modtog Helligånden ved håndspalægelse og fortsatte så deres udvikling ved at være lydige.

Jeg fattede især interesse for skriftstederne om, hvad der kræves for at komme i Himlen. Jeg lærte dem udenad og forestillede mig, at jeg var rede til at møde to unge kvinder i et indkøbscenter, bevæbnet med skriftsteder som for eksempel „Ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds rige?“ (1 Kor. 6:9).

Længslen efter et nærmere forhold.

Der begyndte imidlertid at ske noget, som jeg ikke havde regnet med. Jeg greb mig i at sammenligne min adfærd og min indstilling med de sandheder, jeg læste

*„Leder I efter mig, skal I finde mig;
såfremt I søger mig af hele eders hjerte.“
(Jeremias 29:13.)*

om. Jeg følte stor ydmyghed ved Frelserens eksempel og kærlighed – hans bønner til Faderen, som de står skrevet i Johannes evangeliet, hans erklæring om, at være „kommet, ikke for at gøre [sin egen] vilje, men hans vilje, som sendte [ham].“ Jeg indså, hvor nødvendigt det var for mig at ændre mit liv. Oftere og oftere befandt jeg mig, ikke mere i en diskussion med mig selv, men på mine knæ i bøn. Jeg begyndte at længe efter et nærmere forhold til min himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus. Jeg begyndte at søge en anden måde at forberede mig på, én som faktisk kunne lede mig til det evige liv!

Frelseren taler til os gennem skrifterne! Han belærer os om sin vilje. Jeg husker endnu, da jeg i mit studium kom til Johannes 1:12–13:

„Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.

De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud.“

Dette var det forhold som jeg ønskede! Jeg bad oprigtigt om, at jeg måtte få denne magt – at jeg måtte blive født af Gud. Svaret kom som et voldsomt indtryk, som jeg skrev ind i min dagbog og har tænkt over mange gange: Hvis vi efterlever budene, vil vi få magt til at blive Guds sønner og døtre.

Mens jeg studerede, opdagede jeg, at jeg hver dag kunne opsøge skrifterne, ligesom den unge mand, som kom til Mesteren og spurgte: „Hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?“ (Matt. 19:16). Svaret står i 2 Tim. 3:15–16: „Skrifter[ne] kan gøre dig viis til frelse

... [De] er gavnlig(e) til at ... belære, til at irrettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed.“

I nødens og trængslernes stunder

Jo mere regelmæssigt jeg læste, desto oftere tyede jeg til skrifterne i nødens og trængslernes stunder. Engang blev jeg vældig vred på én, som havde brudt et vigtigt løfte til mig. I flere dage var jeg fuld af foragt og overvejede at hævne mig. Jeg havde det forfærdeligt. Jeg vidste, at det var forkert ikke at tilgive, men jeg vidste ikke, hvordan jeg kunne overvinde disse følelser. Til sidst, gik jeg i min fortvivelse ind på mit værelse og tog Mormons Bog frem, og uden egentlig at ville læse i den, lod jeg den åbne sig i min hånd. Herrens ord fra Mormon 3:15 syntes at springe ud imod mig: „Hævnen hører mig til.“

Jeg så i løbet af et øjeblik det hele i et evigt perspektiv. Jeg blev revset og ydmyget, jeg indså, at min holdning var forkert. Samtidigt bragte skriftstedet mig lindring. Herren kendte mine følelser! Han bekymrede sig om mig. Det var nu meget lettere at bede og at glemme mine dårlige følelser.

At forstå ligesom Herren

Hvor ofte besvarer Herren ikke vore bønner gennem skrifterne. De er hans røst, som minder os om vore pagter og de herlige løfter han har givet os. Da jeg begyndte at studere Lære og Pagter og den Kostelige

Perle, opdagede jeg, at den inspiration, jeg modtog som svar på mine bønner, ofte kom igennem skrifterne!

Engang, mens jeg ventede vort andet barn, sad jeg, for eksempel, og så et fjernsynsprogram, som blev præsenteret af en berømt videnskabsmand. Programmet viste den vestlige verdens påvirkninger på visse fjerne økulturer. I slutningen af programmet rettedes opmærksomheden mod noget andet, hvorefter vi i nogle filmklip så byer og forarmede folk over hele jorden. Videnskabsmanden anmodede seerne om at overtale deres regeringer til at indføre fødselsbegrænsning. Hun forudsagde at der ville ske verdensomspændende katastrofer, hvis ikke befolkningstilvæksten blev bragt under kontrol.

Jeg var helt i vildrede; Min mand og jeg var ved at bringe endnu et barn til denne verden! Jeg tryglede Herren om hjælp til at forstå dette, på hans måde – i det mindste delvis – og hjælpe mig til at vide om jeg adlød hans vilje. Jeg bad i nogen tid, og endelig følte jeg, at jeg havde overvundet en hindring. Ordene kom ved den stille sagte stemme: „Du hjælper med til at opfylde det løfte, som blev givet Abraham, at hans sæd ville blive talrigt som himlens stjerner og sandet ved havets bred.“

Jeg slog op på Abraham 2:11 og læste Herrens ord: „I din sæd . . . skal alle jordens slægter velsignes, ja, med evangeliets . . . ja, det evige livs [velsignelser].“

I Abraham 3:12–14 viser Herren patriarken stjernerne på himlen og siger, „Jeg vil mangfoldiggøre dig og din sæd efter dig ligesom disse.“

Da jeg så kom til Lære og Pagter 132:31–32, fandt jeg det uhyre spændende, at Herren dér havde omtalt sit løfte til Abraham: „Denne forjættelse er også din, fordi du er af Abrahams sæd . . . og gennem denne lov forsettes min Faders gerninger, hvorigennem han forherliger sig selv.“

Gå derfor og gør Abrahams gerninger, underkast dig min lov, og du skal blive frelst.“

Løftet til Abraham var beregnet for alle vor Faders børn! Jeg blev mindet om den pagt, som jeg indgik i dåben, om at dele evangeliets med andre. Jeg havde indgået pagt om at bære mine medmenneskers byrder. Herren forklarer os i Lære og Pagter 104:17–18:

„Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres handlefrihed.“

Om nogen derfor tager af den overflod, som jeg har beredt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende efter evangeliets lov, skal han opløfte sine øjne i helvede i pine sammen med de ugudelige.“

At holde sig selv skyldfri

Gennem min søgen i Mormons Bog, lærte jeg at værdsætte, at alle Herrens profeter ønskede at forberede os til på den sidste dag at stå foran Kristus og at blive modtaget af Faderen. Jeg prøvede at opdrage mig selv i mit studium af Mormons Bog ved at læse næste kapitel ikke senere end klokken ti den følgende morgen. Nephis og Jakobs, kong Benjamins og Almas lange taler rørte mig dybt. Jeg følte ofte at min sjæl var i oprør. Det, som jeg læste i kapitel 5, om at vi skulle øve os i at stå foran Herren blev helt sikkert forelagt Alma! Alma spørger os:

„Har I vandret og holdt jer ulastelige for Gud? Der- som I i denne stund blev kaldt på til at gå på den anden side, kunne I da sige til jer selv, at I har været tilstrækkeligt ydmyge? At jeres klæder er blevet renset og gjort hvide ved Kristi blod, han, som skal komme og forløse sit folk fra deres synder?“ (Alma 5:27).

Mosiahs sønners oplevelser gjorde især indtryk på mig. Hvor var det dog en mægtig kraft, de kom i besiddelse af ved at ofre deres liv for Herren og stræbe efter at bringe evangeliet til deres lamanitiske brødre! For første gang i mit liv fastede jeg i mit ønske om at dele evangeliet med andre og bad om vejledning her- til. Jeg vil aldrig glemme den dag, da varmemesteren i vor ejendom sagde, at han *meget gerne* ville have mere at vide om kirken, og dengang en nabo bankede på min dør og sagde, „Jeg har bemærket, at jeres familie går i kirke om søndagen. Hvilken kirke går I til?“

Mormons Bog gav mig et stort ønske om at blive accepteret af Herren. En nat blev jeg vækket af min nyfødte datter. Jeg ammede hende, og hun faldt kort efter i søvn igen, men jeg lå vågen i den stille nat. Jeg tænkte på ændringerne i mit liv og de mange ting, jeg stadig burde ændre på. Jeg rettede mine tanker mod

Gud og bad, medens jeg erindrede den lamanitiske konges ord, hvor han råbte, „O, Gud . . . vil du da give dig tilkende for mig, og jeg vil aflægge alle mine synder for at kende dig . . .“ (Alma 22:18).

Een efter een viste Herren mig mine svagheder. I de tidlige morgentimer modtog jeg den sødmefyldte vished, som jeg derpå skrev om i min dagbog og mange gange har tænkt på: „Jeg er din Fader. Din Fader!“

Nu ser jeg helt anderledes på min oplevelse for nogle år siden i indkøbscenteret. Jeg er så taknemmelig, fordi jeg dengang forstod, hvor meget jeg behøvede at søge skrifterne. Jeg ville ønske, at jeg havde været forberedt på at udveksle kundskab og vidnesbyrd med disse unge kvinder. Jeg indser, hvor meget mere jeg

behøver at studere og blive bedre til at efterleve de evangeliske principper.

For to år siden satte jeg mig for første gang i mit liv som mål at læse hele det Gamle Testamente. Jeg havde overhovedet ikke ventet at finde et så smukt løfte fra Herren, som det jeg fandt i Jeremias 29:13: „Leder I efter mig, skal I finde mig; såfremt I søger mig af hele eders hjerte . . .“

Den, der leder, skal i høj grad anvende skrifterne, som fører os til det evige liv. □

Christy Williams og hendes mand, Brian, underviser i søndagsskolens seniorklasse i Newport Ward i Renton, Washingtons nordlige stav.

MED HOVEDET FULD AF SKRIFTSTEDER

Nogle morsomme måder at huske skriftsteder på

Eftersom de skriftsteder, jeg har lært udenad, har opløftet min ånd og hjulpet mig med at overvinde fristelser, kunne jeg tænke mig at hjælpe mine børn med at lære sig nogle passager, som kan give dem styrke, når de har det svært. I det følgende finder I nogle morsomme huskeregler, som min familie har fundet virkningsfulde:

1. Skriv på et kort det første bogstav af hvert ord i et skriftsted eller en trosartikel. Peg på hvert bogstav, mens du siger det tilsvarende ord.

Gentag verset nogle få gange og lad børnene sige det, de er i stand til. Inden længe, vil de ikke længere have behov for kortet.

2. Del skriftstedet op i korte sætninger. Sig hver sætning højt. Begynd med de sidste og slut med de første i skriftstedet. Når vi for eksempel skal lære Alma 37:35 siges den sidste sætning: „at holde Guds bud“ flere gange. Lad så børnene gentage den. Gør ligesådan med: „ja, lær i din ungdom at holde Guds bud.“ Når børnene så har lært disse to sætninger, siges den første sætning: „O, min søn, husk at lære visdom i din ungdom;“ hvorefter hele verset gentages.

3. Skriv skriftstedet på en seddel, klip den ud i trimler enten med enkelte ord eller sætninger. Sig verset nogle få gange og giv så hvert barn, som har

lært at læse, et sæt strimler og se så, hvem der hurtigst kan samle disse i den rigtige orden.

4. Skriv skriftstedet, som skal huskes, på et stort ark papir. Læs det op flere gange, og dæk så nogle ord til. Gentag verset, og dæk flere ord for hver gang, indtil hele arket er dækket. I kan også skrive skriftstedet på en tavle med kridt og slette ord og sætninger efterhånden som børnene lærer skriftstedet.

5. Syng ordene i et skriftsted på en kendt og passende melodi.

6. Læs skriftstedet i kor. Del børnene op i to grupper og lad dem skiftevis sige ordene eller sætningerne.

Vær kreativ; prøv forskellige teknikker for at se hvilke, der virker bedst i din familie. Husk, at børn er i stand til at forstå og at lære skriftsteder i en langt tidligere alder end vi forventer det, så lad selv de helt små deltage i disse aktiviteter. Forklar de svære ord og sætninger. Ros børnene ofte – kritiser aldrig deres indsats.

Forældre, som hjælper deres børn til at holde af skrifterne, skænker børnene den største gave til gavn for deres evige lykke. Som Paulus sagde til Timoteus: „Og du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan gøre dig wiis til frelse ved troen på Kristus Jesus.“ (2 Tim. 3:15). *Tom Rose, Sandy, Utah*

ISÆR FOR UNGE

BESLUTNINGEN OM AT BESLUTTE SIG

En forpligtelse er et løfte eller en pagt. Man kan forpligte sig overfor Herren, et andet menneske eller sig selv. Overholdelsen af forpligtelser er et af de sikreste

tegn på retskaffenhed, og det er en nødvendighed for både åndelig og verdslig succes. Alligevel kan det somme tider være svært at overholde sine forpligtelser i en

Carolyn DeVries

*Blandt de mange
velsignelser, vor Fader i
Himlen har givet os, er
vor frihed til at træffe
beslutninger. Vi har magt
til at beherske os, men
selvbeherskelse kræver
forpligtelse.*

verden, hvor man konstant udsættes for fristelser. Hvis vi forstår hvordan man påtager sig forpligtelser og hvordan man overholder dem, kan vi bedre modstå fristelser og vise både børn og voksne de rette principper.

En af måderne, dette kan gøres på, er at beslutte sig til, hvordan man vil reagere i en given situation, inden den opstår. Tænk over følgende to historier:

1. Tilfælde

Efter studentereksamen begyndte Maria at arbejde som sekretær i et stort firma. Hun var den eneste sidste dages hellig blandt de ansatte på kontoret. Længe før nytår talte alle på kontoret om nytårsstiftelsen. Det var tradition, at kontoret lukkede tidligt nytårsaftensdag og afholdt en vild fest til langt ud på natten.

Maria var bekymret ved tanken om denne fest, længe før den indtraf. Hun brød sig ikke om, at de andre skulle tro at hun ikke havde lyst til at feste sammen med dem, men sådanne fester var ikke i overensstemmelse med hendes kirkes standarder. Hun tænkte på at melde sig syg den 31. december, men hun ville heller ikke overholde sin kirkes standarder, hvis hun var uærlig. Hun besluttede sig i stedet til nøje at holde øje med uret. Når klokken nærmede sig den tid, hvor kontoret ville lukke, ville hun stilfærdigt rydde sit skrivebord, samle sine ting sammen og gå, før nogen bemærkede noget.

Men da tiden nærmede sig, begyndte de andre på kontoret at samle deres ting sammen, før Maria kunne gennemføre sin plan, og pludselig var hun midt i selvkædeligheden.

Hun lagde så en anden plan. Hun ville holde sig ude i siden. Når selskabet var godt i gang, ville hun gå, uden at nogen lagde mærke til det. Men det varede ikke længe, før hun var omringet af en flok arbejdskammerater som lokkede og fristede:

„Du kan da bare tage en enkelt drink.“

„Ingen får noget at vide om det.“

„Ingen bør gå et helt liv igennem uden nogenside at have smagt en drink.“

Hendes afslag og undskyldninger var forgæves. Det blev mere og mere frustrerende, og Maria tænkte: „Jeg får denne drink og så stikker jeg af.“

Hun tog glasset, men kunne ikke få sig selv til at drikke det. Hun huskede, hvordan hendes primarylærer havde lært hende om visdomsordet for nogle år siden. Fra det øjeblik var prøvelsen ovre. Hun gav en anden

sit glas, og sagde fast og bestemt: „Nej. Jeg drikker det ikke. Jeg har aldrig drukket og jeg har heller ikke i sinde at begynde på det i dag.“ Maria masede sig vej gennem mængden, tog sin frakke og gik.

Selv om Maria måske ikke var klar over det, så havde hun truffet sin beslutning, om at afvise denne drink, i sin primaryklasse flere år før. Hun havde stået i en endnu bedre situation, hvis hun for længe siden havde forestillet sig, hvad hun ville gøre i en sådan situation. Så ville hun aldrig have oplevet denne ubeslutsomhed – for så havde hun vidst, at hun allerede havde truffet beslutningen.

2. Tilfælde

Den anden historie handler om en dygtig pige, som gik i gymnasiet. Hun hed Joan. Joan blev beundret af sine venner. Hun havde fået et stipendium til et kendt universitet langt fra sit hjem. Da Joan kom hjem til jul

det første år, blev hendes venner lidt bekymrede for hende. Da de spurgte hende, hvordan hun kunne klare at holde sine standarder blandt så mange, der ikke havde samme standarder som hun, svarede hun: „Jeg sagde gerne, at jeg ikke røg og drak, fordi min kirke havde lært mig ikke at gøre det. Til sidst blev jeg træt af alle de forklaringer. Nu tager jeg imod drinken, uden at drikke den. Jeg går bare rundt med den i hånden og til sidst hælder jeg den ud et eller andet sted.“

Det er ikke så svært at gætte enden på den historie. Det varede ikke længe, før Joan forlod kirken. Hun havde ikke i forvejen besluttet sig, til hvordan hun ville reagere under pres, og derfor måtte hun fortsat træffe sine beslutninger i hvert enkelt tilfælde. Desværre var omgivelsernes stadige indflydelse og presset mere end hun kunne klare.

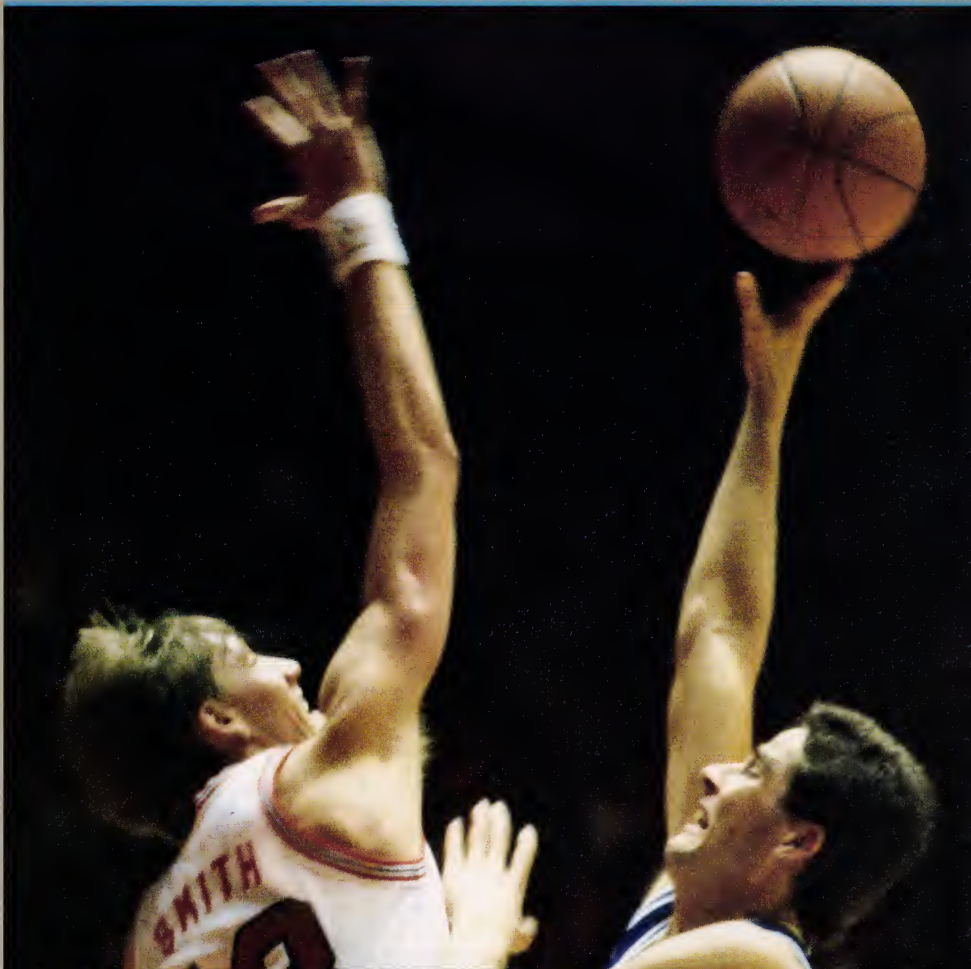
Hvis man over sig i at reagere på fristelser, før de kommer, ifører man sig en rustning. Den yder beskyttelse i form af selvtilid. Det letter ubehaget ved at skulle beslutte sig, mens man er under pres. En retfærdig forpligtelse, som er indgået måneder eller år før, er den eneste acceptable løsning i beslutningsøjeblikket. Vi reducerer fristelsens kraft, hvis vi har forpligtet os overfor det retfærdige. Hvilken slags forpligtelse virker på denne måde? Svaret er – dem alle! Især dem der vedrører evig frelse – såsom at studere skrifterne, udføre sine opgaver i kirken, højne præstedømmet, være ærlig i sit skolearbejde, efterleve visdomsordet, udvise barmhjerlighed og være kyske.

Hvis vi i forvejen har besluttet os, til hvordan vi vil reagere i forskellige situationer, vil det også være en hjælp for os på andre områder i livet, såsom at nå sine mål, blive mere professionel i sine forberedelser eller forberede sig til at blive gode forældre.

Nogle af dem, der forpligter sig overfor sig selv, har opdaget, at det er en hjælp at skrive ned, fortælle det til en nær ven eller den man holder af. Selv om man kun i tankerne har forpligtet sig, må det være oprigtigt og bindende. I visse tilfælde kan forpligtelsen indgås med vor Fader i Himlen i ydmyg bøn.

Blandt de mange velsignelser, som vor Fader i Himlen har givet os, er vor frihed til at træffe beslutninger. Vi har magt til at beherske os, men selvbeherskelse kræver forpligtelse. Når vi forpligter os, før beslutningsøjeblikket indtræffer og bestemmer, hvordan vi vil overholde disse forpligtelser, vil vi lettere kunne holde ud til enden og opnå evigt liv (se 2 Nephi 31:14–16, 19–20). □

Det kan somme tider være svært at overholde sine forpligtelser i en verden, hvor man konstant udsættes for fristelser.

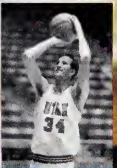
Greg Gneiting

Kelly Graves

Jon Ludjans

Jon Hansen

Bob Capener

Reid Newey

Marry Haws

Dan Bell

UDFORDRINGERNE VED EN MISSIONSKALDELSE

Janet Thomas og Lisa A. Johnson

Uanset hvor sidste dages hellige bor og under hvilke forhold, så skal de unge mænd træffe den samme store beslutning om, hvorvidt de skal tage imod en missionskaldelse. For mange af dem er det simpelt - en ja. Andre er måske ikke så sikre, men de vejledes i deres ønske om at tjene Herren og følge Brødreens råd om at alle værdige unge mænd bør udføre en mission. Der er dog nogle som har de samme ønsker, men som udsættes for udfordringen til at færdiggøre deres uddannelse, aftjene deres værnepligt, arbejde eller som tilfældet er med de unge mænd, denne artikel handler om, om de skal fortsætte indenfor den sportsgren, de elsker. Det kan virke som en kedelig undskyldning, at man skal fortsætte indenfor sporten, men for nogle unge mænd i USA kan professionel sport, eller særlige evner i den retning, føre til stipendier, og endda til en professionel karriere. De unge sidste dages hellige, der her er tale om, skulle træffe deres beslutning om hvorvidt de

vil tage imod en missionskaldelse eller fortsætte med at spille på skolens basketballhold.

Luften i sportshallen var tung og der lugtede stærkt af gummisko, basketball og sved. I en krog stod nogle unge mænd og varmede op. En af dem råbte: „Påsame la pelotal!”

De andre spillere svarede i kor: „Påsame la pelotal!”

„Kelly – hvad betyder det?”
„Send bolden hen til mig,” svarede Kelly. Lad os nu prøve det her: „A la izquierda”, det betyder „til venstre”.
„A la izquierda!” svarede de andre.

På den måde øver basketballspillere sig fortsat i spansk under træningen til en kamp. Dette her foregik på New Mexico universitetet, hvor Lobos basketballhold trænedes til en kamp mod Brigham Young universitetet (BYU). Lobos holdmedlemmer fik et lynkursus i spansk af deres holdkammerat, Kelly Graves, som havde været på mission i Santiago, Chile. Mange af spillerne på BYUs hold har været på mission i

Keith Chapman

Mike Smith

Brian Taylor

Mike Johnson

Brent Stevenson

Dan Sampson

Danny Conway

Jim Usevitch

spansktalende lande, og de prøver somme tider at forvirre deres modspillere ved at tale spansk til hinanden under kampene.

„De BYU spillere kan ikke narre mig,“ sagde Kelly, „jeg har også været på mission i et spansktalende land. Vi øver os i spanske gloser, mens vi varmer op.“

Keith Chapman spiller på Utah universitets hold, og han har været på mission i Frankfurt. Keith lærte på sin mission at sætte tingene i et evigt perspektiv. „Før min mission var basketball hele mit liv. Nu ved jeg, at der er noget der er vigtigere, som for eksempel at holde sig værdig og se længere ind i evighederne end til den næste kamp.“

Lige fra Reid Newey, fra Roy i Utah, var seks år, har han drømt om at spille basketball. Han spillede på et klubhold og på kirkes hold som dreng og ung mand. Han så kampe i tv og overværede basketballkampe sammen med sin far. Det eneste han ønskede sig i livet var at spille basketball.

Det første år Reid gik på Utah universitetet, havde han den ære at blive udvalgt til at spille på førsteårs studenternes landshold. Han blev en betydelig støtte for basketballsporten på dette universitet. Året efter ville han have været en af de førende spillere. Men der var også andet, som påvirkede hans liv. „Jeg læste Mormons Bog fra ende til anden, det første år jeg gik på universitetet,“ sagde Reid. „Og jeg fik virkelig et stort vidnesbyrd om bogen. Jeg elsker den. Jeg skyndte mig hjem fra træning, bare for at læse i den, for jeg holdt så meget af den. Fra den tid fik jeg helt andre følelser. Jeg fastede og bad en masse, og jeg fik en personlig åbenbaring om at jeg skulle på mission.“

Reid fik en fantastisk oplevelse på sin mission, som gjorde, at det var det hele værd. „Vi mødte en pensioneret oberst. Han var bare alle tiders. Han blev døbt ugen før jeg rejste hjem. Han kørte mig til lufthavnen da jeg skulle hjem, og vi fik mulighed for at være sammen før jeg rejste. Under vores samtale så han på mig og sagde: ‚Tak fordi du kom, ældste Newey.‘ Jeg var

ikke helt klart over hvad han mente. Men han tog min arm og sagde: ‚Jeg mener, tak fordi du rejste på mission.‘ Det var det største øjeblik i mit liv. Det rørte mig virkelig, og jeg kan ikke holde ud at tænke på, hvordan jeg havde haft det, hvis jeg ikke havde fået den oplevelse.“

Reid har endnu et råd. „Nu er jeg basketballspiller, men enhver har noget, som kan stå dem i vejen for at tage på mission. Enhver kan komme i tanke om noget, som afholder dem fra at tage afsted. Men jeg ved, at der ikke findes noget, som er værd at blive hjemme for. Mit råd er, bring orden i jeres liv og tag afsted, uanset hvad det kræver.“

I kan tale med enhver af spillerne på universitetets basketballhold, som gav sig tid til at udføre en mission, og de vil alle sige det samme. Tag afsted! Der er ikke en eneste, der har fortrudt at de tjente Herren.

„Beslutningen om at tage på mission var den største jeg har truffet i mit liv,“ siger stjernen på BYUs basket-

I kan tale med
enhver af spillerne
på universitetets
basketballhold, som
gav sig tid til at tage
på mission, og de vil
alle sige det samme.
Tag afsted!

ballhold, Mike Smith. „Jeg besluttede mig til at tage på mission for mange år siden. Jeg traf beslutningen før jeg kunne påvirkes af andet.”

Op påvirkningen kom virkelig. Mike blev betragtet som en af de bedste spillere, der er udgået fra nogen skole i Californien, og mange store universiteter ønskede at han ville indskrive sig hos dem. Mike valgte BYU, og han startede det først år med at spille med i 27 af 31 kampe. Men det rørte ham overhovedet ikke at han skulle forlade sin sportskarriere i et par år.

Der var imidlertid nogle som ikke forstod ham. Især en mand fra Mikes hjemby, der havde været hans fan gennem længere tid. Han forstod ikke, hvorfor Mike ville sætte sin karriere på spil for at tage på mission. Mike skrev fra sin mission til vennen, der ikke var medlem af kirken, og bar sit vidnesbyrd om at evangeliet og Mormons Bog er sande og at kirkens profet er en Guds profet. Mike fortalte ham også, at han syntes at det var et privilegium og ikke et offer at tjene Herren. Hans ven blev så berørt af Mikes vidnesbyrd, at han viste en lokal, katolsk præst brevet. Denne præst var tilfældigvis også interesseret i Mikes basketball karriere. Præsten læste så brevet til hverdagsmessen i en hel uge, hvor han sagde, at dette var et eksempel på en ung mand som gjorde alt, hvad han kunne for at tjene Herren.

„Intet, af det der sker på en basketballbane, kan sammenlignes med oplevelserne på en mission,” forklarer Mike. „De følelser, du opnår i basketball, er kun begrænsede og så midlertidige. Du kan score et vindeskud og dine fans vil elske dig, men i den næste kamp kan du være uheldig og ikke have kontrol over bolden, og så er det sket med de dejlige følelser. Men de følelser, du oplever på en mission, hvor Ånden rører dit hjerte, dem vil du aldrig glemme.”

Brian Taylor, en spiller på BYUs basketballhold, har været på mission i Sevilla i Spanien, og han vil aldrig glemme eller fortryde sin beslutning om at tage på mission. „Jeg fik den store mulighed at være med til

at åbne en mission på De kanariske Øer. Jeg følte mig som apostlen Paulus. Når vi kom gående ned ad gaden, kunne folk spørge: „Hvad bestiller I unge mænd her – i hvid skjorte og slips? Hvorfor er I ikke ved stranden i badebukser?” Når vi fortalte dem hvad vi bestilte, blev de imponeret, og de lyttede til os, somme tider 150 mennesker ad gangen. Vi viste film som *Den første åbenbaring* og *Familier er evige*. Vi projekterede dem op på husgavlene, så hele byen kunne se dem. Derpå kunne vi bære vore vidnesbyrd og folk græd.”

Brian smilede og rystede på hovedet ved erindringer: „Der er ingen sammenligning mellem det og at spille basketball. Du kan vinde en kamp for dit hold og føle dig alle tiders, men denne følelse varer kun kort. Men nu, hvor jeg fortæller om mine oplevelser på De kanariske Øer, hvor jeg bar vidnesbyrd for så mange mennesker, føler jeg den samme glæde igen, som jeg følte dengang. Man føler kun godt ved det, og denne følelse vil aldrig forlade dig. Det er en evig følelse.”

Når du har været på mission har du fået selvtillid, så du ved at du kan klare det. Du ved, at du kan gøre alt, fordi du har udrettet det hårdeste nogen sinde i dit liv.”

Missionær Mike Smith rager op over en undersøgerfamilie i Argentina. 2. Brian Taylor, fra Sevilla missionen i Spanien, nyder den piges danseopvisning, hvis forældre han underviste og døbte. 3. Steve Schreiner står sammen med et japansk medlem foran Tokyo templet. Ingen af disse unge mænd ville undvære deres missionæroplevelser for noget i livet.

Mike Johnson fra Utah universitetets hold har basketball i blodet. Hans far og hans onkler har spillet for samme universitet, og Mike ønsker at følge i deres fodspor.

Men en mission kom først. Han rejste til Leeds i England direkte efter sin studentereksamen, uden at vide om nogen af universiteternes basketballhold var interesseret i at kontakte ham, når han kom hjem to år senere.

„Jeg ønskede at rejse på mission,“ sagde Mike. „Jeg ønsker at kunne sige: Jeg har gjort som jeg blev bedt om, og hvis jeg nu har brug for min himmelske Faders hjælp, så kan jeg bede til ham, i bevidstheden om at jeg har fulgt hans befaling.“

Mike har talt til adskillige unge mænd, som skulle afsted på mission. Han har opfordret dem til at arbejde flittigt og trofast. Så fortæller han dem, hvad han har lært: „Hvis du tager på mission, vil alting gå godt for dig, når du kommer hjem.“

Disse sportsmænd vil, såvel som andre missionærer, hurtigt lære, at andre senere vil høste nogle af deres arbejdes frugter. Alan Astle, som spiller for BYU, har haft en sådan oplevelse. Da han gik sammen med sin kammerat og bankede på døre i England, førte de en optegnelse over alle de døre de bankede på. „Jeg husker at vi adskillige gange forsøgte at besøge en dame, som altid havde for travlt til at tale med os, men jeg synes at hun havde gode udsigter. I vores bog skrev jeg ved siden af hendes navn: „Gode udsigter.“

Omkring 4 måneder senere fik jeg et brev fra denne dame, som takkede mig på utallige måder, fordi jeg skrev dette ved siden af hendes navn. De nye missionærer i området så hvad jeg havde skrevet, de tog hen og besøgte hende, og hun blev døbt. Hun har siden bragt 5-6 andre ind i kirken.“

Jon Hansen, der studerer ved Utah universitetet, kom hjem fra sin mission i Geneve, Schweiz, kun seks uger før skoleårets begyndelse. Han havde på en må-

de nydt at holde en pause fra at spille basketball. „Det eneste man koncentrerer sig om på en mission er åndelige ting, tjenesteydelser og at forkynde evangeliet,“ sagde Jon. „En mission er helt anderledes. Det er vanskeligere at komme hjem end at tage afsted. Når man kommer hjem, skal man virkelig arbejde for at holde sig lige så nær Herren, som da man var på mission.“

Tom Gneiting, en af BYUs 4. års basketballspillere sidste år, sagde at hjemvendte missionærer har nogle fordele. „De er dygtigere, de ved mere om spillet og hvad det handler om. De er ikke så følsomme, som når man kun er atten år. De er roligere i deres spil.“

Brent Stephenson fra BYU tilføjede: „Det er også en hjælp at være tålmodig. En hel del af spillet går ud på at være tålmodig og gøre det rette i det rette øjeblik. Jeg tror, at den modenhed vi opnår på en mission, er en hjælp for os.“

Det er tilsyneladende hårdt at udføre en mission og fortsætte indenfor sporten. Danny Conway fra Utah universitetet har opdaget, at hans missioner hjalp ham til at se, hvordan han kunne spille bedre. „Hvis du ønsker dig noget, så må du virkelig hellige dig opgaven og ofre dig. Hvis jeg er god, så er det fordi jeg har arbejdet ihærdigt og ofret mig for sagen. Jeg har aldrig hørt til dem der kan spille godt, uden at gøre mig en anstrengelse for det.“

Brian Taylor siger samstemmende: „Når du har været på mission har du fået selvtillid, så du ved at du kan klare det. Du ved, at du kan gøre alt, fordi du har udrettet det hårdeste nogen sinde i dit liv.“

Skønt disse unge mænd elskede at spille basketball, så var der ingen af dem der elskede deres basketball mere end kirken og deres mission.

Jon Judkins, fra Utah universitetet, sammenfattede hvad gruppen mente: „Jeg tror ikke, at jeg kan gøre noget som helst indenfor basketball, som kan give mig den lykke og glæde, som man får ved at se folk tilslutte sig kirken og fuldstændigt ændre levevis.“ □

DOCTRINE
AND
COVENANTS

O'LE
TUSIA
MAMONA

TE BUKA
A
MOROMONA

LEER
EN
VERBODEN

LIBRO
DE
MORMON

BOOK OF
MORMON

LDS CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

APR 03 1989

